

ಕುರವಾಂಜಿ

KURAVANJI

Kannada Monthly

ಸಂಪಾದಕರು :

ಶ್ರೀ|| ರಾ. ಶಿ.

ಬರಹಗಾರರು :

ಶ್ರೀ|| ಈಶ್ವರ ಚಂದ್ರ

ಶ್ರೀ|| ಆ. ರಾ. ಸೇ.

ಶ್ರೀ|| ಶ್ರೀರಂಗ

ಶ್ರೀ|| ಬಾಬೂರಾವ್

ಬಾಳುಟ್ಟು

ಶ್ರೀ|| ಹಾ. ಮೈ. ಸೂರಿ.

ಶ್ರೀ|| ಕೇಫ

ಶ್ರೀ|| ಎಂ.ಆರ್.ಕೆ.ವೂರ್ತಿ

ಇತರರು

ದಿಸೆಂಬರ್

೧೯೬೬

೨೫
ಜ್ಯ.

ತಿಳಿಸುಗಯ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ

ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಮಿತವ್ಯಯಕ್ಕೆ

ಹಾಗೂ

ಪ್ರಕಾಶನಾನವಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ

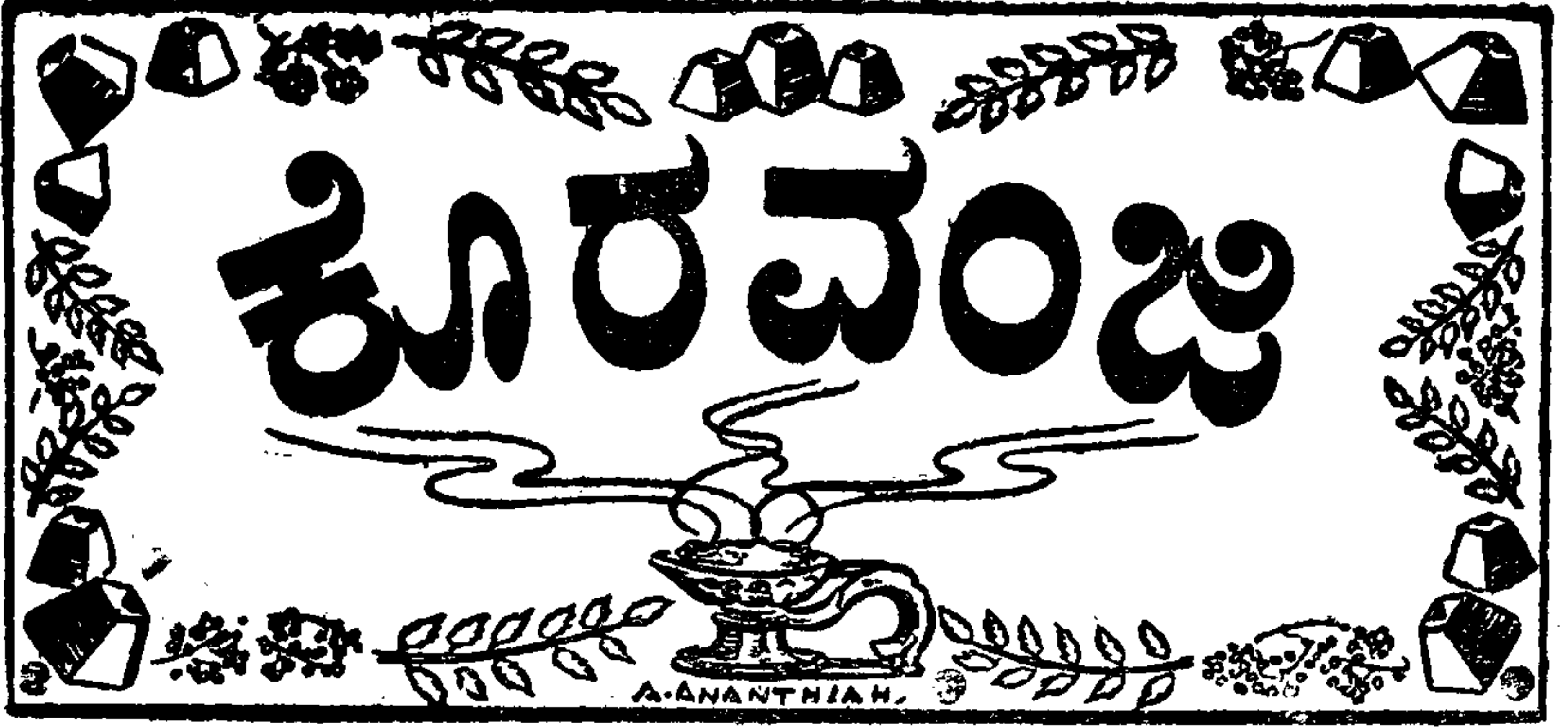

ಬೆಂಗಾಲರ್

ಬಿಲ್ಡ್‌ಗಳು

ಬೆಂಗಾಲರ್ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕಲ್ಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು-೩

ಸಂಪುಟ ೨೫]

ಡಿಸೆಂಬರ್ ೧೯೬೬

[ಸಂಚಿಕೆ ೯

ಕು ಹ ಕಿ ಡಿ ಗ ಳು

“ಹಸಂವು ಸಾಧಂವಾದ ಪ್ರಾಣಿ” ಎಂದು ನಾವು ಹುಡುಗರಿದ್ದಾಗ ಬಾಲ ಬೋಧೆಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದೆವು.

—ವೊನ್ನೆ ದಿಲ್ಲಿಯ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ

“ಸಾಧುವು ಹಸಂವಿನ ಗಂಡನಂತಹ ಪ್ರಾಣಿ” ಎಂದು ತಿಳಿದೆವು. (ಓದುಗರ ಪತ್ರ)

* * * *

ಗೋಹತ್ಯೆ ನಿರೋಧದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಾಗ—ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಎರಡು ಬೀದಿ ಹಸುಗಳು ಸಭೆಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಬಾಳೆ ಕಂಬ ತಿನ್ನಲು ಹೋದುವಂತೆ.

—ಸಾಧುಗಳು ಆ ದನಗಳನ್ನು ಬಡಿದು, ತ್ರಿಶೂಲಗಳಿಂದ ಚುಚ್ಚಿ—ಹೊಡೆದು ಓಡಿಸಿದರಂತೆ.

* * * *

ಸಾಧು ಸಮಾಜದ ಕಾರ್ಯವಾಹಕರಿಗೆ, ಕಾಂಗೋದ ಟೋಪಾಂಬೋ ಅಭಿ ನಂದನಾ ಕಾಗದವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ ಎನ್ನುವುದು ಖಚಿತವಲ್ಲವಂತೆ.

* * * *

ಮೊರಾರ್ಜಿ, ನಂದಾಜೀ, ಮೆನನ್ ಜೀ ಇವರುಗಳು ಈಗ ಒಂದೂ “ಸಿಂಡಿಕೇಟ್” ಆರಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆ—

—ಹಾಲಿ ಇರುವ ಸಿಂಡಿಕೇಟ್, ಮಾಜಿ ಆದವರ ಸಿಂಡಿಕೇಟ್! ಮುಂದೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಚೆನ್ನ.

ವಿಶ್ವ ರೂಪರಾಣಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗಿ ಆಯ್ಕೆಯಾದಳಂತೆ.

—ಕಿರೀಟ, ಕಿಂಕಾಬಿನ ಹಿಂಪರದೆ, ಬಿಗಿ ಚಡ್ಡಿ, ರಾಣಿಯರು ಹಿಡಿಯುವ
ಲಠ್ಮಣಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯ ವಂಗಗಳಾಂಕಿತಳಾಗಿ ಆಕೆ ಫೋಟೋ ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡಳಂತೆ.

* * * *

ಮಿಸ್ ಇಂಡಿಯಾ ವಿಶ್ವರೂಪರಾಣಿಯಾದುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಎಷ್ಟೋ ಭುಟ್ಟೋ
ಬಂಕಿಗಳೂ ಕಣ್ಣೀರಿನಿಂದ ಒದ್ದೆಯಾದುವಂತೆ.

* * * *

ಜನತಾ ಬಜಾರಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ವ್ಯಾಪಾರವಾಗುತ್ತಿದೆಯಂತೆ.

—ಚಿಲ್ಲರೆ ಅಂಗಡಿಯವರೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲೇ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರಂತೆ.

* * * *

“ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನ ವಾಹನ ಇಲಿ. ಪವಿತ್ರವಾದ ಪ್ರಾಣಿ. ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲ
ಬಾರದು” ಎಂದು ಹಲವರು ಮಠಾಧಿಪತಿಗಳು ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿ ಆಂದೋಳನ
ಎಬ್ಬಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರಂತೆ.

—ಹೆಗ್ಗಣಗಳೆಲ್ಲಾ ಬೆಂಬಲ ಕೊಡುವ ಭರವಸೆ ಇದೆಯಂತೆ.

* * * *

ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣವನ್ನು ಮಾವೊಟ್ಟಿ ಟುಂಗ್ ಅವರಿಗೆ ಹಚ್ಚಲು ಈಗ ರೆಡ್‌ಗಾರ್ಡ್
ಗಳು ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರಂತೆ.

* * * *

ಕಿನ್ನರಿ ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವನೊಬ್ಬ ಹಾಗೆಯೇ ಸತ್ತುಹೋದನಂತೆ.

—ಕೋಣನ ಮುಂದೆ ಕಿನ್ನರಿ ಬಾರಿಸಿದರೆ, ಕೋಣವಾಹನ ಕೆರಳೋದಿಲ್ಲವೇ ?

* * * *

ಶ್ರೀಮತಿ ಸುಬ್ಬಲಕ್ಷ್ಮಿಯವರ ಪ್ರವಾಸವು ಯಶಸ್ವಿಯಾದನಂತರ ಸ್ವತಂತ್ರ
ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಚುನಾವಣಾಕಾಲದಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯಬಂದಂತಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ವಕ್ರವಾದರೂ
ದಿಟವಿರಬಹುದು.

* * * *

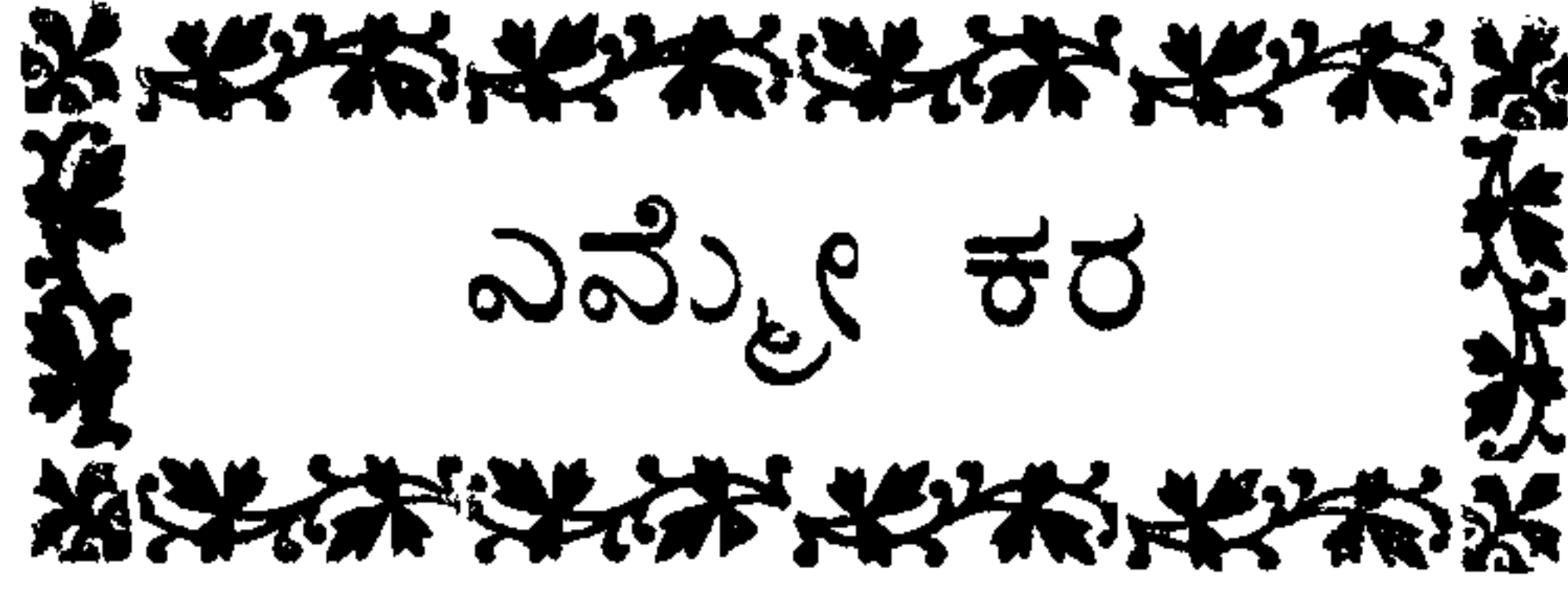
ಅರೇಬಿಕ್ ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ “ಅಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬನೇ” ಎನ್ನುವ ಘೋಷಣೆಯು ಒಂದು
ಮಾನಿನ ಬಾಲದ ಮೇಲೆ ಇದೆಯಂತೆ.

—ಮಾನಿನ ಬಾಲದಲ್ಲಿ ಇರುವಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ ಮನುಷ್ಯರ ತಲೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ !!

* * * *

ಜತೆ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಸಂಕೇತವನ್ನಾಗಿ ಆಯ್ದುಕೊಂಡಿರುವ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷವೇ
ದನಗಳ ಪಥೆಯನ್ನು ನಿರೋಧಿಸದಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಲ್ಲ ಎಂದು

—ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಅಂದೂ ಗೋಹತ್ಯಾ ಚಳುವಳಿಯು ಉಗ್ರ ರೂಪವನ್ನು
ತಾಳಿತು, ತಾಳಿ, ಕಾಂಗ್ರೆಸನ್ನು ಬಲಗೊಳಿಸಿತು ಅನ್ನಬಹುದೇ ?

(ಶ್ರೀ ಜಿ. ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂರವರ 'ಅಳ್ಳೀವಂರ'ದ ಕೆಳಗೆ ನಿಂತು)

ವೋಯ್ತಲ್ಲೋ ವೋಯ್ತಲ್ಲೋ ನಂ ಎಮ್ಮೇಕರ
ಊರ ದನಕ್ಕಿಲ್ಲಾ ಬಂದಂ ಈ ಸೂಡುಗಾಡಿನ ಕಾಲ್‌ಬಾಯ್ ಜರ . || ೧ ||

ಕಪ್ಪಗೆ ಒಪ್ಪಾಗಿ ಕೆತ್ತಿಟ್ಟ ಯಿಗ್ರಾ ಪುಟದಾಗೆ
ಎದ್ದಿಂತ್ ಕಿವಿ ಇತ್ತು ಬಾವುಟದ್ ಪಟದಾಗೆ
ಮನೇ ಚಿಳ್ಳೆಪಳ್ಳೇಗೆಲ್ಲಾ ಬಸ್ ಯಿಂದಂ ಆಟದಾಗೆ
ಇಂತದೂ ಅನ್ಯಾಯಂ ವುಂಟಾ ದೇವ್ರ ಜಗದಾಗೆ || ೨ ||

ಆಲ್ಲಿಲ್‌ದಾಗ ಕರೆಯೋರ್ ಎಮ್ಮೇನ, ಇದ್ರ್ ಕಣ್ಣೆ ಬಿಚ್ಚಿ
ಚಿನ್ನಾಟ್‌ವಾಡೋದ್ ಅಮ್ಮನ್ ತಾವ ಒಂದೊಂದೊಲೆ ಕಚ್ಚಿ
ಮನೇರ್‌ಗೆ ಬಿಡದೆ ತಾನೆ ಆಲ್ ಕುಡೀತಿತ್ತೊಪ್ಪತ್ತೊ
ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂಗ್ ಕರಕ್ಕ ಬಂತಂ ಬರಬಾರದಾಪತ್ತೊ || ೩ ||

ವೋಯ್ತೊ ಕರ - ವೋ - ಕರಸತ್ತ ಎಮ್ಮೆ, ಯೀಟು
ಕೈ ಯಿಟ್ಟಿ ಕೆಚ್ಚಲ್‌ನಾಗೆ ಜಾಡ್ನಿ ಕೊಡ್ತಾದೇಟು
ಕ್ವಾಪ ಮಾಡ್ಕಂಡ್ ಕೆಂಡವಾದಂಗ್ ಕೆಕ್ಕರ್‌ಸ್ತದೈನಾತಿ
ಮಂಟ್ಟಿದರೆ ಮಂನಿತ್ತೈತೆ ಆದ್ರಾ ಆಗಬಾರ್ದ ಯಿಂಗೆ ಅತಿ || ೪ ||

—ಈಶ್ವರಚಂದ್ರ

ನಮ್ಮೂರಿಗೊಂದು ಕಲಾಶಾಲೆ

★

ಕಲಾ ವಿಮರ್ಶೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆಯಂತೆಯೇ ಒರೆಗೆ ಹಚ್ಚಲು ಕಷ್ಟ ಸಾಧ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಆದರೆ, ಇದರಂತೆಯೇ ಜೊಳ್ಳು ಎಂಬ ಅನುಮಾನವೂ ನಮಗೆ ಆಗಾಗ ಬರುತ್ತಿದೆ.

“ಆಲಾಪನೆ ಹಿತಕರವಾಗಿತ್ತು, ಸ್ವರ ಪ್ರಸ್ತಾರ ಎಂದಿನಂತೆ ಬಿಗುವಾಗಿತ್ತು. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಶಾರೀರವು ಸಹಕರಿಸದಿದ್ದರೂ, ಮುಂದೆ ವಂನೋಧರ್ಮ ಉತ್ತಮವಾಗೊಂಡು ಕಾವೇರಿತು” ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಹೇಳಿದರೆ ಹೌದು ಎನ್ನಲೂ ಬಾರದು. ಅಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಖಚಿತವಾದರೂ ಹಾಗೆ ಘೋಷಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ.

“The linear angular and whatnotular Projection and execution of these paintings are reminiscent of the later decadant Basholi and Kangra traditions which in themselves...” ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಬರೆಯುವುದು ಸುಲಭ.

ಸಾಹಿತ್ಯದಂತೆ, ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಂಗೀತ ಮತ್ತು ಚಿತ್ರಕಲೆಗಳು ಜನರಿಗೆ ಪರಿಚಿತವಲ್ಲ ಎಂದ ಮೇಲೆ ವಿಮರ್ಶಾ ಪರಿಣತಿ ಪಡೆಯಲೂ ಬಲೂ ಸುಲಭ. ನಾವು ನಿರುಪದ್ರವಿಗಳಾದುದರಿಂದ ಅಂತಹವರ ತಂಟೆಗೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಮ್ಮ ತಂಟೆಗೆ ಬಾರದಿರಲಿ ಎಂಬುದೇ ನಮ್ಮ ಹಾರೈಕೆ.

ಆದರೆ ಇಂದಿನ ಯುಗದಲ್ಲಿ ತಾಟಪ್ಪವು ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅಪಾಯಕಾರಿ ನಮ್ಮೂರಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಆರಂಭವಾದ ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ತೆಗಳಿವುದನ್ನೇ ಕೆಲವರು ಚಟವಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ನಮ್ಮೂರಿನ ಕಲಾವಿದರನ್ನು ತೆಗಳಿ ನಾವು ಬೇಡವೆನ್ನುವುದಿಲ್ಲ ನಮ್ಮೂರಿನ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಬೈಯಲಿ, ನಾವೂ ದನಿಗೊಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಅವರು ನಮ್ಮೂರಿನ ತಂಟೆಗೇಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅರ್ಥವಾಗದು. ‘ಕಲಾಶಾಲೆ’ ನಮ್ಮೂರಿನಲ್ಲಿಂತೂ ಎಷ್ಟರವಂಟಿಗೆ ಇರಲೂ ಸಾಧ್ಯ? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ? ಕೇಳಲಿ, ಬೇಡವೆನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನ್ನೇ ನೇರವಾಗಿ ಬಂದು ಕೇಳಲಿ; ನಾವು ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಪಂಚಾಯತಿ ಹಾಕಿಸಲಿ ಬೇಡವೆನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ಕೈ ಕೈ ಎಲಾವಣೆಯೆಂಬ ಕನಸು ಅವರಿಗೆ ಇದ್ದರೆ, ಅದನ್ನವರು ಬಿಡಲಿ. ನಾವು ಜಗದೇಕ ವೀರರು!

ನಮ್ಮೂರಿನ ಮೇಲೆ ಇವರಿಗೇನು ಆಗ್ರಹ ? ಏಕೆ ಆಗ್ರಹ ? ನಮ್ಮೂರಿನಲ್ಲಿಲ್ಲದೂ ಇವರೂರಿನಲ್ಲೇನಿದೆ ? ಕಲೆ ತನ್ನ ಊರಿನಲ್ಲೇ ಬೆಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ವಾದಿ ಸುವುದು ದುರಾಗ್ರಹವಲ್ಲವೇ ?

ಕಾಂಗ್ರಾ ಕೆಟ್ಟಮೇಲೆ ಬಾಶೋಲಿ, ಬಾಶೋಲಿ ನೆಗ್ಗಿದ ಮೇಲೆ ಚಂಬಾ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲವೇ ? ಅಜಂತಾ ಗವಿಗಳು ಬೆಂಗಳೂರು ಮೈಸೂರುಗಳಿಗೆ ಹತ್ತಿರವೋ ನಮ್ಮೂರಿಗೋ ?

ನಮ್ಮೂರಿನ ಯಾವ ಕಲಾವಿದನೂ ವಿಶ್ವ ವಿಖ್ಯಾತನಾಗಿಲ್ಲದಿರಬಹುದು ? ಈಗ್ಗೆ ಐನೂರು ವರ್ಷದ ಕೆಳಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಯಾವ ಕಲಾವಿದ ವಿಶ್ವ ವಿಖ್ಯಾತ ನಾಗಿದ್ದ ? ಮೈಸೂರಿನ ಯಾವ ಕಲಾವಿದ ಪ್ಯಾರಿಸಿನಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಪ್ರದರ್ಶನ ನಡೆಸಿದ್ದ ? ಪ್ಯಾರಿಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗ ಯಾವ ಪಿಕಾಸೋ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತನಾಗಿದ್ದ ? ಶಾಂತಿ ನಿಕೇತನ ರಾಕೂ ರಂ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸುವ ಮೊದಲು ಮರಗಳ ಗುಂಪಾಗಿತ್ತೋ ಕಲಾ ಕೇಂದ್ರ ವಾಗಿತ್ತೋ ? ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಕಲಾ ಕೇಂದ್ರವಾಗುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇರಲಿ, ಬಿಡಲಿ, ಕಲಾಶಾಲೆಯೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಯಾರು ತಾನೇ ಯಾರು ? ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ವಿಮರ್ಶಕರು ಶಾಂತ ಚಿತ್ತದಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಿ.

ನಮ್ಮೂರಿನ ಟೀಕಾಕಾರರು ಯಾರಾದರೂ ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಎಂದಾದರೂ ಬಂದಿ ದ್ದರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದು ಸಂದೇಹ. ಬಂದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಬಂದವರು ನಮ್ಮನ್ನೇಕೆ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಊರಿಗೆ ಬಂದ ಅವರು ಬಿಟೀಗಲ್ಲಿ, ನೂರುದೊಂಬಿ ರಸ್ತೆ, ಸುಲ್ತಾನಿ ಪೇಟೆಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡಿರಬೇಕು, ಅಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡಿದ ಯಾರು ತಾನೇ ಕಲೆಯ ಸೆಲೆಯೊಂ ದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ. ನಾವು ಬೆಂಗಳೂರು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ ಮಿಲ್ ಕಾರ್ನರ್, ಬಸ್ ಸ್ಟ್ಯಾಂಡ್, ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಆರಳೇಪೇಟೆ, ಸೀಗೆ ಬೇಲಿ, ಮಾರ್ಚೆಟ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಬೆಂಗಳೂರು ಕಲಾಕೇಂದ್ರವಾಗಲು ಅರ್ಹವಲ್ಲ ಎಂದು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಅಗಲವಾದ ರಸ್ತೆಗಳು, ದೊಡ್ಡ ಆರಮನೆಗಳು ಇದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಊರು ಕಲಾಕೇಂದ್ರವಾಗಲಾರದು.

ಕಲೆ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ಹಬ್ಬಲಿ. ಕಲಾವಿದರಲ್ಲದವರೂ ಅದಾಗಲಿ ಎಂಬ ಉದಾ ರತೆಯೇ ಜನಗಳಿಗಿಲ್ಲವಲ್ಲ, ಇದಕ್ಕೇನೆನ್ನೋಣ ?

ನಮ್ಮೂರಿನಲ್ಲೇ ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ನಾಟಕ ಕಂಪನಿಗಳೂ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮೊದಲು ಅವಕಾಶ ದೊರೆತಿದೆ. ದೇಶದ ಖ್ಯಾತ ನರ್ತಕರು ನಮ್ಮೂರಿನಲ್ಲಿ ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯರು. ನಮ್ಮೂರಿನ ನಂದೇಣ್ಣನಂತಹ ಪಾಕಕಲಾ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ.

ಅವನು ಮಾಡುವ ವೆಂಣಸಿನಕಾಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಮಾಡಲು ಯಾರಿಗೆ ತಾನೇ ಸಾಧ್ಯ. “ The tonal Qualities, The modality, The colour scheme, The etecteras are all superb!! ” ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಅವರು ಬರೆದಾರು. ಆ ವೆಂಣಸಿನ ಕಾಯಿಯ ಒಳಗಡಗಿರುವ Serenity, Varied inner rhythm, cultural Values ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ? ಆನಂದವರ್ಧನನೊಬ್ಬನು ಮಾತ್ರ ಅವನ್ನು ಅರಿಯಬಲ್ಲ. ಧ್ವನಿತತ್ವ. ಅನುಭವೈಕವೇದ್ಯ ಎಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು, ಅಂತಹ ಆನಂದವರ್ಧನನು ತನ್ನ ಧ್ವನ್ಯಾಲೋಕದ ಯಾವ ಉದ್ಯೋತದಲ್ಲೂ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿಲ್ಲ.

ಕಲಾಶಾಲೆ ಇಂಥಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು. ಇಂಥಲ್ಲಿ ಇರಬಾರದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಆಧಾರವೇನು ? ನಮಗಂತೂ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಊರು ಇವರಾರಿಗೂ ದ್ರೋಹ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ಘಂಟಾಘೋಷವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆವು. ನಮ್ಮೊಂದಿನಲ್ಲಿ ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಾದುದನ್ನು ಇವರು ವಿರೋಧಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜು ಆರಂಭವಾದಾಗ ಇವರ ತೀಟಿ “ ಪಿಟಕ್ ” ಎಂದೂ ಸಹಾ ಎನ್ನಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆ ? ಎಂದು ನಾವು ಛಾಲೆಂಜಲು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ. ಇವರು ನಮ್ಮ ಕಾನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಯೆನ್ಸಿಯಿಂದ ನಿಂತುಕೊಂಡರೆ ಡಿಪಾಸಿಟ್ಪಾದರೂ ಉಳಿದೀತೇ ?

ನಮ್ಮ ಊರು ಕರ್ಣಾಟಕದ ಹೃದಯ. ನಮ್ಮೊಂದಿನಲ್ಲಿ ರೊಕ್ಕಕ್ಕೇನು ಕಡಿಮೆ. ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಉಬ್ಬಿಸಿದರೆ ಕಲಾ ಶಾಲೆಗೆ ನಾಲ್ಕಾರು ಲಕ್ಷ ಕೊಟ್ಟೇ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. Modality, Rythm, Colour Scheme ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ನಮ್ಮೊಂದಿನವರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ರೊಕ್ಕ ಏನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಮಾಡಬಲ್ಲುದು. ಅದಿಲ್ಲದೆ linear Projection, Profound Symbolismಗಳು ಇದ್ದರೇನು ಬಂತು. ‘ರೊಕ್ಕ’ ಎಂದರೆ ಏನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೋ ಏನೋ ?

ನಾವು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಏನುತಾನೇ ಮಾಡಲಾರೆವು ? ನಮ್ಮ ಗುರಿಯೇ ಜಪಾನಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ರಾಜ್ಗ ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಂದ. ಬಕ್ಕೇಶಿ ಕಕ್ಕರಗೋಳ, ಯರಗುಂಟೆ ನೋಡಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ವಾಸ್ಕಾನ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂರಾ ಐವತ್ತು ಕ್ಯಾಲೆಂಡರುಗಳಿವೆ.

ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ನಮ್ಮೊಂದಿನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಚೆಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅಂಗಡಿ ತೆರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆಯಾಸವಿಲ್ಲದೆ ಅದು ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಅನೇಕರು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ಸವಿ ನೋಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಾರೂ ಏನೂ ಎಂದಿಲ್ಲ.

ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ನಮ್ಮೂರನ್ನು ಬೈಯದಿರಿ. ದೊಡ್ಡ ಬಿಲ್ಡಿಂಗಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ರೂಮುಗಳನ್ನು ಕಲಾಶಾಲೆಗಾಗಿ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ, ನಿಮ್ಮ ಕಲಾ ಕೃತಿಗಳು 'ಕಲೆಗಾಗಿ ಕಲೆ' ಎಂಬ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿಯದಿದ್ದರೆ, ಅವುಗಳು ನಮ್ಮ ಅಂಗಡಿಯ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ತೂಗಾಡಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಆಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನು ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ.

ನಮ್ಮೂರು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನೂತನ ಕಲೆಯ ಉಗಮಸ್ಥಾನವಾಗಲಿದೆ. ಆ ನೂತನ ಕಲೆಯ ವಿಮರ್ಶೆ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಹೋದೀತು ಎಂದು ನಮ್ಮ ಟೀಕಾಕಾರರಿಗೆ ನಮ್ಮ ವಾಗಿ ತಿಳಿಸಬಯಸುತ್ತೇವೆ.

—ಅ. ರಾ. ಸೇ.

ಅಜ್ಜಿಯ ಉಪನಾಸ

ವಾರಕ್ಕೆ ಮೂರು ದಿನ ಅಜ್ಜಿಯುಪವಾಸ
ವಂಕಳಿಗೂ ಕೂಡ ಆ ದಿನಗಳದೆ ಧ್ಯಾನ !
ಹರಕೆ ತೊಟ್ಟಿಹರಜ್ಜಿ ಊಟವನು ಬಿಟ್ಟು
ಸಾಕು ಒಂದೇ ಪಾವು ರವೆಯ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು !

— ತ್ರಿಮೂರ್ತಿ

ಉಪವಾಸ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅಂತೀಯಾ ? ಒದ್ದುಬಿಡ್ತೀನಿ !!

ಸಾ ಮೃ

ಕೆಂಪು ವನದಳೋವೆಮ್ಮ ನಾನಂ
ಕಂಡೆನೋರ್ವ ಕನ್ನೆಯನ್ನ
ಅಬ್ಬ ! ಅವಳದೆಂಥ ಕಣ್ಣು !
ಮಾರಂವೋದೆನಂ !

ಬಳ್ಳಿಯಂಥ ದೇಹ. ಮೋಹ
ಪಾತ್ರೆಯಂಥ ಕಣ್ಣು, ಲೋಹ
ಕಾಂತದಂಥ ದೇಹ ವಾಹ !
ಜಗನ್ನೋಹಿನಿ !

ವದನದಲ್ಲಿ ಪುಟ್ಟ ಬಾಯಿ
ತೋಳಿನಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ನಾಯಿ !
ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ? ಸರಿ ! ಹವಾಯಿ !
ರಸಿಕ ರಂಜಕ !

ಕಪ್ಪು ಸೀರೆ ಉಟ್ಟ ನೀರೆ
ಕಣ್ಣು ನೋಟವಿತ್ತ ಬೀರೆ
ಮಂಗುಳು ನಕ್ಕು, ' ನವಂಸಾರ ! '
ವೆಂದು ಹೇಳಿದೆ !

ಕಿರುಕುಳಗಳನು ಹಿಂದೆ ದೂಡಿ
ಎದೆಯ ಕೊಂಚು ಮುಂದಂ ಮಾಡಿ
ಕಣ್ಣು ಬಾಣ ಎದೆಗೆ ಹೂಡಿ
ಹುಡುಗಿ ನಕ್ಕಳು !

ಬಳಿಗೆ ನಡೆದಂ ಕುಳಿತ ನಾನಂ
' ಹೆಸರ ತಿಳಿಯಬಹುದೆ ನಾನಂ ? '
ಎನಲಂ. ' ಆಗಲದಕ್ಕೇನು ? '
ಎಂದಂ ನುಡಿದಳು !

ನಾಯಂ ಹಣೆಗೆ ಪಂತ್ತನಿಟ್ಟು
ಹೆಸರು 'ಲಕ್ಷ್ಮಿ' ಎಂದೂಬಿಟ್ಟು
'ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರಲೇನು ಗುಟ್ಟು ?
ಎಂದೂ ನಕ್ಕಳು !

'ಹೆಸರು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ! ಬಹಳ ಚಂದ !
ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಾನು !' ಎಂದೆ !
'ಹೆಸರಲೇನು ಸಾವ್ಯೂ ! ಅಂದ !'
ಎಂದು ಬೀಗಿದೆ !

'ಆಹುದು ! ಸಾವ್ಯೂ ಬಹಳ ಚೆನ್ನ !
ನನ್ನ ಮಂದ್ವು 'ಲಕ್ಷ್ಮಿ'ಯಿನ್ನ
ನಿಮ್ಮದಾಯಿತಲ್ಲವೇನು ?
ಎಂದೂ ನಕ್ಕಳು !
ನಕ್ಕು, ನಕ್ಕು, ನಕ್ಕು, ನಕ್ಕು—ಮುಂದೆ ನಡೆದಳು
ಮಾಯವಾದಳು !!

—ತ್ರಿಮೂರ್ತಿ

ಚಪ್ಪಾ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಗೋಧಿ ರೇಷನ್ ಬೋತಾ ಆಯ್ತಲ್ಲ !!

ಕನಕಾಚಾರ್ಯರ ಕೋಲು

ನಾನು ಅವಕ್ಕಾಗಿ ಭೂತ ಕಂಡವನಂತೆ ಬೆಪ್ಪುವೊಡೆದು ಒಂದೇ ಸವನೆ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತೆ. ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಆರಡಿ ಆಜಾನುಬಾಹು ವ್ಯಕ್ತಿ ನನ್ನ ಬೆಪ್ಪನ್ನು ಕಂಡು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುತ್ತಾ ಗುರುತು ಹತ್ತಲಿಲ್ಲೇನೋ ?” ಎಂದು ಹೆಗಲ ವೇಲೆ ಕೈಯನ್ನಿಟ್ಟಿತು, ದನಿ ಕೇಳುವುದೊಂದೇ ತಡ “ ನೀವು ? ಕನಕಾಚಾರ್ಯ ?” ಎಂದು ಈಗಲೂ ನಂಬದವರಂತೆಯೇ ನುಡಿದೆ.

“ಯಾಕೋ ? ಬಾಯಿಯಿಂದ ಗುರು ಹಿಡಿದ್ರೂ ಇನ್ನೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಗುರು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಅನ್ನೋ ಹಾಗೆ ನೋಡ್ತೀಯಲ್ಲ ?”

“ಅಲ್ಲ. ಆಚಾರ್ರೆ, ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಾದುವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ—”

“ಹದಿನೆಂಟು-ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು ವರ್ಷ ಆಗಿರಬೇಕು” ಎಂದರೂ ಕನಕಾಚಾರ್ಯ.

“ಅಲ್ಲ, ಆಗ ಇದ್ದಾಗೇ ಇನ್ನೂ ಇದ್ದೀರಿ—!”

“ನಿನಗೇನು ಧಾಡಿ ಆಗಿದೆಯೋ ? ಏನು ನಿನಗೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಜಡ್ಡು ಬಂದಿದೆಯೋ ?”

ಅಕಲ್ಪಿತ ಮಾತನ್ನಾಡುವ ಅವರ ಸ್ವಭಾವ ನನಗೆ ಮುಂಚಿನಿಂದಲೂ ಗೊತ್ತು. ಆದರೆ-ವಯಸ್ಸಿನ ಉರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಬಹುದಾದರೂ ಅವರ ಆ ಕಿಡಿಗೇಡಿತನ ಇನ್ನೂ ಕಳೆದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೆ ನಗೆ ಬಂದಿತು.

“ಏನು, ಆಚಾರ್ರೆ, ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಹೊಸ ಜಡ್ಡಿನ ಶೋಧ ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಕಾಣ್ತದೆ ? ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಡಾಕ್ಟರರ ಸಮ್ಮೇಳನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೀರೇನು ?”

“ಶೋಧ ಏನು ಸಂಖ್ಯೆ ? ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸ್ತದೆ. ಆದರೆ, ನಿನಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು, ನಾನು ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಅಂತ ? ದಿಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದವರು ಏನಾದ್ರೂ ಗಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬರ್ತಾರಂತೆ, ನಾನು ಮಾತ್ರ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಕೋಲು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆ.”

ನನಗೆ ನಗೆ ಬಂದಿತು. ಕನಕಾಚಾರ್ಯರ ಕೋಲು ಹೆಸರಾದುದು . “ ಯಾವ ಕಡೆ ಆದ್ರೂ ಲಕ್ಷ್ಯ ಇಟ್ಟು ಹೊರಟಿದ್ರೇನು, ಆಚಾರ್ಯರೇ ?” ಎಂದು ನಗೆಯಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದೆ.

“ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಒಳಗಿನ ಜೇಬಿನೊಳಗೇ ಇಟ್ಟಿರ್ದೀನಿ, ಇಲ್ಲಿದ್ದ್ರೆ ಯಾರು ಬೇಕಾದೋರು ಕದಿಯಬಹುದು, ಆದರೆ, ನನ್ನ ಕೋಲು ಕಳೆಯಲಿಲ್ಲ, ಮೂರಿಯಿತು ” ಎಂದರು. ವಿಷಾದವಿಂಶ್ರಿತ ದನಿಯಲ್ಲಿ,

ನನಗೆ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಮೋಜೆನ್ನಿಸಿತು. ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಗತೊಡಗಿದೆ.

“ ನಗ್ಗೀ ಏನು ?” ಎಂದು ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿ ಹುಡುಗನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುವಂತೆ ಆಚಾರ್ಯರು ನನ್ನ ಗದರಿಸಿದರು.

“ ಯಾರು ಮೂರಿದರು ” ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.

“ ನನ್ನ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಕೋಲನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಯಾರು ಮೂರೀತಾರೆ ? ಎಂಥಾ ದಪ್ಪ ತೊಗಲಿನವನೋ ಏನೋ ! ಹೊಡೆದರೆ ಕೋಲೇ ಮೂರೀಬೇಕೆ ? ”

“ ಯಾರ್ನ ಹೊಡೆದಿರಿ. ಆಚಾರ್ಯ ?” ನಾನು ತುಸು ಹೆದರಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕೇಳಿದೆ.

“ ಯಾರೋ ಏನೋ ! ಕೋಲು ಮೂರಿದದ್ದಂತೂ ನಿಜ ” ಎಂದು ಉಸಿರೆಳೆದರು.

“ ಓಹೋ ! ಸಾಧುಗಳ ಗಲಾಟೆ ಆದಾಗ ನೀವು ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಿರೇನು ?”

“ ನೋಡು ಹುಡುಗಾ, ಸಾಧುಗಳೋ ಅಸಾಧುಗಳೋ ! ನನ್ನಟ್ಟಿಗೆ ನಾನು ಹೊರಟಿದ್ದೆ ; ಇಡೀ ಪ್ರವಾಸದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಅಲ್ಲಿ ಅಂಗ್ವೀ ಮಂಚ್ಚಿರಬೇಕು ಮಂಚ್ಚರ ಅಂತ ” ಗಾಡಿಯೊಳಗೆ ಹೊರಟರೆ ಗಾಡಿ ಮೂರಿದುಬೀಳಬೇಕು, ಅಪಘಾತ, ಅಂತ ; ಅಲ್ಲಿ-ಇಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಪೀಠ ನೋಡೋಣ ಅಂದ್ರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಥಳಿಸಿ ಪಾಠ ಕಲಿಸಿದ್ದರು ; ನಾನೇನೂ ಟಿಕೆಟ್ ಇಲ್ದೆ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೆ ಅನ್ನು. ಆದರೆ ಇಂಥಾ ದೇಶ ನೋಡಿ ಇದನ್ನ ಆಳೋ ಸರ್ಕಾರ ಅನ್ನೋದಿದ್ದ್ರೆ ಎಂಥಾದಿದೆ ನೋಡೋಣ, ದಿಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದೀನಿ, ಅಂತ ರಸ್ತೆ ಹಿಡಿದು ಹೊರಟರೆ—ನನಗನ್ನಿಸಿತು ಇನ್ನೂ ಹಿಮಾಲಯದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಿ ನೇನೋ ಅಂತ—”

“ ಹಿಮಾಲಯದಲ್ಲಿ ?”

“ ಹೌದೋ, ಹುಡುಗಾ. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ, ತ್ರಿಶೂಲ-ಡಮರ-ಶಂಖ-ಭಸ್ಮ-ಗಡ್ಡೆ-ಜಟಾ ! ಇದೇ ಕಾಣಿಸ್ತಾ ಇತ್ತು. ಬರಬರ ಮುಂದೆ ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚೆ ಇಡಗೊಡ ವೊಲ್ಲರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮುಂದಿದ್ದವರು ಹಿಂದೋಡಬೇಕು. ಅಂತ, ಹಿಂದಿದ್ದವರು ಮುಂದೆ ನುಗ್ಗಿ ಸಬೇಕು ; ನಡುವೆ ನಾನು ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟೆ. ಆಗ ಕೊಟ್ಟೆ ನೋಡು ಒಂದು ಕೋಲಿನಿಂದ —”

“ ಪಾಪ ! ಯಾವ ಸಾಧು ಇನ್ನೂ ಮೈಗೆ ಔಷಧ —”

“ ಸಾಧು ! ಸಾಧು ಎಲ್ಲಿದ್ದ ? ನಾನು ಏಟೊಟ್ಟಿದ್ದು ಪೋಲಿಸನಿಗೆ. ”

ಪೋಲಿಸನಿಗೆ-ಪೋಲಿಸರು ಬಂದ್ರೂ ಅಂತ ಸಾಧುಗಳು ದಿಕ್ಕಾಪಾಲಾಗಿದ್ದರೂ! ಅದನ್ನೋಡಿ ನನ್ನ ಮ್ಯಾಲೇ ನುಗ್ಗಿವ ಪೋಲಿಸ್ ! “ ಹೋಗೋ. ಹುಚ್ಚುಂಡೆ ಗಂಡ ! ಯಾರ್ನ ಹೋಡಬೇಕು ಅದೂ ಸಹಿತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ! ಅಂದೆ, ಒಂದು ಬಿಗಿದೆ ! ”

“ ಅಲ್ಲ. ಆಚಾರ್ರೆ, ನಿಮ್ಮೂ ಧೈರ್ಯ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದು !”

“ ಧೈರ್ಯ ?”

“ ಹೌದು ಮತ್ತೆ ? ಅಲ್ಲ, ಉಳಿದ ಪೋಲಿಸರು ನೋಡಿದ್ದ —”

“ ನೋಡ್ತಾವೇನು ಮಣ್ಣು ? ಖರೇ ಹೇಳೋದಂದ್ರೆ, ಆ ಪೋಲಿಸರೂ ಹೆದರಿಕೊಂಡು ಓಡಾಡ್ತಿದ್ದವು. ಅದ್ಯೇ ಅಲ್ಲೇನು ಕಣ್ಮಿಚ್ಚಿ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿದ್ದು ?”

“ ಮುಂದೆ ? ”

“ ಮುಂದೇನುಣ್ಣು ? ಹಾದಿಯೊಳಗೆ ನೋಡಿದ್ದು, ಈಗ ದಿಲ್ಲಿವಳಿಗೆ ನೋಡೋದಂ, ಇದರಿಂದ ಖಾತ್ರಿಯಾಯಿತು, ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಸರಕಾರೇ ಇಲ್ಲ ಅಂತ. ಅದಕ್ಕೆ ಅರ್ಧ ಹಾದಿಗೇ ತಿರುಗಿ ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟೆ. ಯಾರಿಗೊತ್ತು, ಸರಕಾರಕ್ಕೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಜಡ್ಡು ಆಗಿರಬೇಕು ಅಂದೊಂಡು.”

“ ಇದೇನು ಹೊಸತನ್ನ ತೆಗೆದಿರಿ, ಆಚಾರ್ರೆ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಜಡ್ಡು ಅಂತ ?

ಆಚಾರ್ಯರು ಏನೋ ನೋಡಿದಂತೆ ಮಾಡಿ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು. “ ಎಲ್ಲಿಯಾದ್ರೂ ಕೂಡೋಣ. ನಡೆ, ನಿನಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಅಲ್ಲಿ. ಹಂ ನೋಡ್ ಬ್ಯಾಡ ಹಾಂಗ, ಒಬ್ಬ ಪೋಲಿಸ ನಿಂತಾನ. ನನ್ನ ಬರಿಮ್ಮೆ. ನನ್ನ ವೇಷ ನೋಡಿ, ನಾನೊಬ್ಬ ಸಾಧು ಅಂತ ತಿಳಿದು ಹೊಡೆದಾನು ನನ್ನ. ನಿನಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರ ಅದ ಅನ್ನೊದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮವರು ಹ್ಯಾಗೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ತಾರೆ, ಅಂತ. ನಡೀ. ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳ್ತೀನಿ.” ಎಂದೂ ನನ್ನನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಡೆದರು.

—ಶ್ರೀರಂಗ

ನಾನೂ ಒಂದು ಕೊಡೆ ತೊಗೊಂಡೆ !

ಸೈಟು ಕೊಂಡೊಬೇಕು, ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸ್ಬೇಕು ; ಅಂಬಾಸಡರ್ ಕಾರು ಕೊಂಡೊಬೇಕು, ಅದರಲ್ಲಿ ಕೂತೊಂಡು ಊಟಿಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕು ; ಬ್ಯಾಂಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಣ ಶೇಖರಿಸ್ಬೇಕು, ಬಂಗಾರದೊಡವೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸ್ಬೇಕು, ಎಸ್ಟೇಟ್ ಮಾಲಿಕನಾಗ್ಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಆಗ್ಬೇಕು-ಹೀಗೆ ಆಗ್ಬೇಕು, ಅದನ್ನು ಕೊಂಡೊಬೇಕು-ಇದನ್ನು ಕೊಂಡೊಬೇಕು ಮಂಜಾ ಮಾಡ್ಬೇಕು ಅನ್ನೊ ನೂರಾರು ಹುಚ್ಚಾಸೆಗಳು ನಂಗಿರ್ದಿಲ್ಲ!

ತಿಂಗಳೊಂದಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಅರವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆದುಕೊಳ್ಳಿದ್ದ ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾದ ನನ್ನ ಯಾವ ಆಸೆಗಳೂ ನೆರವೇರಲಾರದಂತ ನಂಗಿ ಎಂದೋ ಮನದಟ್ಟಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು !

ಕೈಗೆಟುಕದ ದ್ರಾಕ್ಷಿ ಹುಳಿ ಅಂತ ಭಾವಿಸಿ ಎಲ್ಲಾ ಆಸೆಗಳಿಂದ ದೂರವಾಗಿದ್ದೆ !

ತಿಂಗಳೊಂದಕ್ಕೆ ಬರೀ ಅರವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸೋ ನೀನು ಯಾವ ಕೆಲ್ಸದಲ್ಲಿದ್ದೀಯಾ ? ಅಂತ ನೀವು ಕೇಳಿದ್ರೂ ನಾನು ಖಂಡಿತಾ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ. ಅಡಿಗೆ ಕೆಲ್ಸದಲ್ಲಿದ್ದೀನೀಂತ ಹೇಳುಕ್ಕೆ ನಂಗಿ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತೆ !

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಳ್ಳನ ಮಾಡಿ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ-ಅಷ್ಟೆ.

ನನ್ನ ಹತ್ರ ಒಂದು “ ಕೊಡೆ ” ಇದ್ದಿಲ್ಲ !

ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದೂ ಒಂದು ಕೊಡೆ ತೊಗೊಬೇಕಂತ ಅಂದೊ ತಾನೇ ಇದ್ರೂ ಆ ನನ್ನಾಸೆ ಇನ್ನೂ ನೆರವೇರಲಿಲ್ಲ !! ಮಂಗಳಿ ನೆನೆಯೋ ಸುಸಂ ದರ್ಭವೊದಗಿದಾಗ್ಲಿಲ್ಲ “ ಏನಾದ್ರಾಗ್ಲಿ ಈ ಸರ್ತಿ ಕೈಗುಡ್ಬಂದ್ಮೇಲೆ ಮುಂಚೆ ಕೊಡೆ ಕೊಂಡೊಬೇಕು !” ಅಂತ ಭೀಷ್ಮ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ನೇನೋ ಮಾಡ್ಬಿತ್ತಿದ್ದೆ ; ಆದ್ರೆ, ಕೈಲ್ದಾ ಡ್ಡಿರೋವಾಗ ಮಾತ್ರ ಖಂಡಿತಾ ಕೊಡೆ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರ್ತಾನೇ ಇರ್ದಿಲ್ಲ !

ದಂಡೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿದೊದ್ಮೇಲೆ ಕೊಡೆ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದು ಪೇಚಾಡ್ತಿದ್ದೆ. ಹಾಳಾದ್ದು ಆ ಮಂಗಳಿನೂ ಕೈಲ್ದಾ ಡ್ಡಿರೋವಾಗ ಬರೋದೇ ಇಲ್ಲ !! ಕೈಲಿ ದಂಡಿಲ್ಲಾ ಗ ಕೊಡೆ ಅಂಗಿಗಳ ಮುಂದೆ ನಿಂತೊಂಡು ಆಸೆಗಣ್ಣಿಂದ ಅಲ್ಲರೋ ನಾನು ರೀತಿಯ ಕೊಡೆಗಳನ್ನು ನೋಡೋದು, ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಕೊಡೆನ್ನು ಮನಸ್ಸಲ್ಲೇ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿ “ ಕೊಂಡೊಂಡ್ರೆ ಈ ಕೊಡೆನ್ನೇ ಕೊಂಡೊಬೇಕು ” ಅಂತ ಅಂದೊ

ಳೋದು, ಅಂಗಿಯೊಳಕ್ಕಾಗಿ ಕೈಲಿ ನಯಾಪೈಸೆ ಇಲ್ಲಿದೂ ಬೆಲೆ ವಿಚಾರ್ನಿ ಚೌಕಾಸಿ
ಮಾಡೋದು ಇಂಥಾದ್ದು ಬಿಡುವಿದ್ದಾಗಲ್ಲಾ ನಡೀತಾನೇ ಇತ್ತು.

ಅಂದೊದ್ದಾರಿ ಭಾರೀ ಮಳೆಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು, ನಿಲ್ಲೋಕೆಲ್ಲೂ ಆಸರೆ ಸಿಕ್ಕಿ, ಅರ್ಧ
ಗಂಟೆ ಕಾಲ ಮಳೆಲಿ ನೆಂದು ಕಾಹಿಲೆ ಬಿದ್ದೆ. ಇಡೀ ಒಂದ್ವಾರ ಹಾಸಿಗೆ ಬಿಟ್ಟೇಳ್ತಲ್ಲ,
ಸವಿತ್ತಾಗಿ ಹೊಡೀತು ಜ್ವರ. ಚೇತರಿಸೊಳ್ಳುಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದ್ವಾರ ಹಿಡೀತು.
ಡಾಕ್ಟರಿ ಬಿಲ್ಲು, ಟಾನಿಕಂಕ್-ಹಣ್ಣು ಹಂಪು ಅಂತ ನೂರೈವತ್ತುಪಾಯಿ ಸಾಲ
ಮಾಯ್ತು ! ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಿಂದ ಕೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲೆ ನಷ್ಟ ಬೇರೆ. ಅದೂ ಒಳ್ಳೆ ಮದುವೆ
ಸೀಜನ್ನ ! ನನ್ನ ಗತಿ ಅಧೋಗತಿಯಾಗ್ಬಿಟ್ಟು ! ಶೂನ್ಯಮಾಸ ಬೇರೆ ಎರಡು ತಿಂಗಳು!!
ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ದೇವರ ದಯದಿಂದ ಶೂನ್ಯಮಾಸ ಕಳೆದ್ಮೇಲೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸಾನೂ ಸಿಕ್ಕಿ ಕೈ
ತುಂಬಾ ಸಂಪಾದ್ತೇನೂ ಆಯ್ತು. ಸಾಲ-ಗೀಲ ಎಲ್ಲಾ ತೀರ್ನಿ ಕೈ ತೊಳ್ಳೊಳ್ಳೋ
ಹೊತ್ಗೆ ತಟ್ಟಿ ಕೊಡೇ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟು ! ಕೈಲಿ ಇನ್ನೂ ಇಪ್ಪತ್ತೂಪಾಯಿಗಳಿದ್ದು!
ಕೂಡ್ಲೆ ಕೊಡೆ ತರಂಕ್ಕೇಂತ ಚಿಕ್ಕಪೇಟೆ ಕಡೆ ಹೊರಟೆ. ಇನ್ನೂ ಮೂರೈಜ್ಜೆ ಹಾಕಿರಿಲ್ಲ-
ಧೋ ಅಂತ ಮಳೆ ಶುರು ! ಕೊರಡಿಗೆ ವಾಪಸ್ಸಂದೆ.

“ ಯಾಕೆ ಮಾಣಿ ? ”—ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು ಭೀಮಸೇನಾಚಾರ್ಯ;

“ ಮಳೆ ಬರ್ತಾ ಇದೆ ! ”—ಅಂದೆ,

“ ಎಲ್ಲಿಗೆಯ್ತಿದ್ದೆ ? ”—ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು.

“ ಕೊಡೆ ತರೋಣಾಂತ ಹೊರ್ದಿದ್ದೆ...ಮಳೆ ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟು...”—ಅಂದೆ.

“ ಬೇಕಾದ್ರೆ ನನ್ ಕೊಡೆ ಇದೆಯಲ್ಲ ; ತೊಗೊಂಡ್ಲೋಗು ಪರ್ವಾಗಿಲ್ಲ.”
ಅಂದ್ರು.

ಭೀಮಸೇನಾಚಾರ್ಯ ಇಡೀ ತಮ್ಮ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲೇ ಯಾರೂ ಎಂದೂ
ತಮ್ಮ ಹಳೇ ಕೊಡೇನ್ನ ಎರವಲಾಗಿ ಕೊಟ್ಟೋರೇ ಅಲ್ಲಾ. ನಾಚಿಗೆ ಮಾನ ಬಿಟ್ಟು
ನಾನೇ ಎಷ್ಟೋ ಸರ್ತಿ ಕೇಳಿ ಇಲ್ಲಾನ್ನಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ.

ಅಂಥಾ ಪ್ರಾಣ ಈಗ ತಾನಾಗೇ...ಇದು ಜಗತ್ತಿನ ಹತ್ತನೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ !!!

ಭೀಮಸೇನಾಚಾರ್ಯಗೀಗ ಎಂಭತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸು. ಅವರ ಹಳೇ ಕೊಡೇಗೂ
ಆಪ್ತೇ ವಯಸ್ಸಾಗಿತ್ತು.

“ ನಾನು ನೂರು ವರ್ಷ ಬದುಕ್ಕೇನೆ ! ಈ ಕೊಡೇನ್ನ ಕೂಡ ಅಷ್ಟು ವರ್ಷ
ಬಾಳಿಸ್ತೇನೆ ! ” ಅಂತ ಅವರೇ ಹೇಳಿದ್ದು, ಆಗಾಗ ತಮ್ಮ ಹಳೇ ಕೊಡೆ ಬಗ್ಗೆ
ಹೊಗಳುತ್ತಾ,

ಆ ಕೊಡೇನ್ನ ಅವು ಕೋಟೇಶ್ವರ ಜಾತ್ರೇಲಿ ಎಂಟಾಣಿಗೆ ಕೊಂಡೊಂದಿದ್ದಂತೆ.

ಈಗಾಗ್ಗೆ ಆ ಕೊಡೆ ಪೂರ್ತಿ ಜೀರ್ಣವಾಗಿತ್ತು. ಕಡ್ಡಿಗಳೆಲ್ಲಾ ತುಕ್ಕುಹಿಡಿದು ಹೋಗಿದ್ದವು. ಬಟ್ಟೆಗೆ ಎಂಭತ್ತಾರು ಕಡೆ ತೇಪೆ ಹಾಕಲಾಗಿತ್ತು.

ಆ ಕೊಡೇನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸೋದೂ ಒಂದೇ ; ಸಮಂದ್ರದಲ್ಲಿ ತೂತು ದೋಣೀಲಿ ಕೂತೊಂಡು ಪ್ರಯಾಣಮಾಡೋದೂ ಒಂದೇ ಅಂತ ನಂಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ರೂ ನಾನು ಆ ಕೊಡೇನ್ನು ತೊಗೊಂಡು ಚಿಕ್ಕಪೇಟೆ ಕಡೆ ಹೊರಟೆ. ಯಾಕಂದ್ರೆ, ಮಳೆ ನಿಲ್ಲೋವರ್ಗೂ ಕಾದ್ರೆ ನಂಗೆ ಕೊಡೆ ವಿಷ್ಯ ಮತ್ತೊಂದ್ರೆ ? ಕೈಲಿ ದುಡ್ಡಿರೋ ವಾಗ್ಲೇ, ಕೊಡೇ ವಿಷ್ಯ ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿರೋವಾಗ್ಲೇ ತಂದ್ಬಿಟ್ಟೆ ಒಳ್ಳೆದಲ್ವೇ ?

ಹೊಸ ಕೊಡೆ ತರೋ ಪೋಗ್ರಾವನ್ನು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಮುಂದಕ್ಕಾಗ್ತದ್ರೂ ಕಷ್ಟ ! ಹಾಳಾದ್ದು ಮರೆವು...

ಭೀಮಸೇನಾಚಾರ್ಯ ಆ ಕೊಡೇನೋ ನೂರಾ ಹನ್ನೊಂದ್ಕಡೆ ಸೋರೋದು ! ಗಾಳಿ ಬೀಸ್ದಾಗ ನಾನೂ ಆ ಕೊಡೇ ಜೊತೇಲಿ ಓಡ್ಬೇಕಿತ್ತು. ಕೊಡೆ ಅಂಗ್ಲಿ ಸೇರೋ ಹೊತ್ಗೆ ನಾನಂತೂ ಸಂಪೂರ್ಣನಾಗಿ ನೆಂದೂ ಮಂದ್ಬೆಯಾಗಿದ್ದೆ. ಮೂಗ್ಗಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಇಳೀತಿತ್ತು. ನನ್ನ ಫಜೀತೀನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲೂ ನಗುವವರೇ. ನಂಗಂತೂ ಕೊಡೆ ಅಂಗ್ಲಿ ಸೇರೋವರ್ಗೂ ಅವಸರ. ಅಂಗ್ಲಿಯವ್ವು ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಕೊಡೆ ತೋರ್ಪಿ ಬೆಲೆ ಹೇಳ್ತೆ.

“ ಇದಕ್ಕೆಷ್ಟು ? ” — ಅಂತ ಕೇಳ್ತೆ.

“ ಹದಿನೈದೂವರೆ, ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ! ” — ಅಂದ.

“ ಮೊನ್ನೆ ತಾನೆ ಹನ್ನೆರಡೂವರೆ ಅಂದಿದ್ದೀ... ”

“ ನಾಳೆ ಬಂದ್ರೆ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡೂವರೆ ಅಂತೀನೀ ! ”

“ ಅನ್ಯಾಯ... ”

“ ಬೇಕಾದ್ರೆ ತೊಗೊ ಇಲ್ದಿದ್ರೆ ನಡಿಯಯ್ಯಾ ಹೊರಕ್ಕೇ... ಏನೋ ಅನ್ಯಾಯಾಂತ ಹೇಳುಕ್ಕಂದ ಇವ್ನೊಬ್ಬ ಭೂಪತಿರಾಯ ! ”

“ ಯಾಕ್ರೀ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡ್ತೀರಾ ? ಸ್ವಲ್ಪ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದಾ... ”

“ ಕತ್ತಿಡ್ತು ಆಚೆಗ್ಗಬೋ, ಸುಮ್ಮನೆ ಒದೆ ತಿಂದೆ ಹೋಗ್ತೀಯೋ ? ”

ನಾನು ಹೆದರಿ ಆ ಅಂಗ್ಲೀಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ಬೇರೊಂದಂಗ್ಲಿಗೋಗಿ ಚೌಕಾಸಿ ಮಾಡ್ಬೇನೆ ಅವು ಕೇಳ್ತಪ್ಪು ಕೊಟ್ಟು ಕೊಡೆ ಕೊಂಡೊಂಡೆ.

ಹೊಸಾ ಹೊಸ ಕೊಡೇನ್ನು ಬಿಡ್ತಿ ತಲೇಮೇಲೇರ್ಪಿ ಕೊರಡಿ ಕಡೆ ಹೊರಟೆ. ಹೊಸಾ ಹೊಸ ಕೊಡೆ ! ನನ್ನ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಬಾರಿ ಖರೀದಿ ಮಾಡಿದ ಕೊಡೆ ! ಸ್ವಂತ ಕೊಡೆ !

ವಂಗಳೆಯ ದಪ್ಪ ದಪ್ಪ ಹನಿಗಳು ಬಿದ್ದು ಪರಪರ-ಪರಪರ ಶಬ್ದ ಆಗಿದ್ದು ನಂಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಸಂತೋಷವಾಗಿತ್ತು.

ಕೊಠಡಿಗೆ ಸೇರಿ ಭೀಮಸೇನಾಚಾರ್ಯಗೆ ಹೊಸ ಕೊಡೆ ತೋರಿಸಿದೆ.

“ ಏನಾದ್ರೂ ನನ್ ಹಳೇ ಕೊಡೆ ಥರ ಈ ಕೊಡೆ ಬಾಳಿಕೆ ಬರ್ಲಾರ್ ಮೂಣ ! ಅಂದ್ವಾಗೆ...ನನ್ ಕೊಡೆ ! ? ”

ಹೌದು ; ಆ ಹಳೇ ಕೊಡೆ ಎಲ್ಲಿ ? ! ಭೀಮಸೇನಾಚಾರ್ಯ ಹಳೇ ಕೊಡೆ ಎಲ್ಲಿ ! ? ಹೊಸ ಕೊಡೆ ಕೈಗ್ಬಂದ್ಮೇಲೆ ಆ ಹಳೇ ಕೊಡೇನ್ನು ಅಂಗ್ಡೀಲೇ ಬಿಟ್ಟಂದಿದ್ದೆ. ಒಂದೇ ಉಸ್ತಿಗೆ ನಾಗಾಲೋಟದಿಂದ ಕೊಡೆ ಅಂಗ್ಡಿ ಕಡೆ ಓಡ್ತೆ ! ಕೊಡೆ ಅಂಗ್ಡಿಯವ ತಾರವಯ್ಯ ಆಡಿಸ್ತಿಟ್ಟ. ನಾನು ದುಃಖದಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದೆ.

“ ನಂಗೆ ನನ್ ಹಳೇ ಕೊಡೇನೇ ಬೇಕು ! ”—ಅಂತ ಭೀಮಸೇನಾಚಾರ್ಯ ಹಠ. ಯಕ್ಷಗಾನದ ರಾವಣ ಪಾತ್ರಧಾರಿಯ ಹಾಗೆ ತಕಥೈ ಹಾಕ್ತಿದ್ದ, ಆ ಪ್ರಾಣೇನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡ್ತೆ, ನನ್ನ ಹೊಸ ಕೊಡೇನ್ನು ಆ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಧಾರೆಯೆರೆದೆ. ಭೀಮ ಸೇನಾಚಾರ್ಯ ಅತ್ಯಪ್ಪಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತೇ ಕೊಡೆ ದಾನ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ರ. ಹೆತ್ತೋರಿನ್ನೂ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರುವಾಗ್ಲೇ ನಾನು ಕೊಡೆ ದಾನ ಮಾಡ್ಬೇಕಾಯ್ತು. ಸ್ವಂತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಕೊಡೆ ತೊಗೋಬೇಕಂತ ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟೂ ಆಗಿರ್ಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡ್ಕೊಂಡ್ರೂ ಉಳಿಸ್ಕೊಳ್ಳುಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯತೆ ಬೇಕಲ್ಲ ! ಇನ್ನೊಬ್ಬಿಗೋಸ್ಕರ ನಾನು ದುಡ್ಡೊಟ್ಟು ಕೊಡೆ ಕೊಂಡಂಗಾಯ್ತು ಕತೆ. ಹೋಗ್ಲಿ, ಮುದ್ದು ಬಡ್ಡೊಳ್ಳಿ—ಅಲ್ವ ?

ಇನ್ನಾತ್ರ ನಾನು ಖಂಡಿತಾ ಕೊಡೆ ತೊಗೊಳಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ !

—ಬಾಬೂರಾವ್ ಬಾಳ್ಕೆಟ್ಟ.

ಮುಷ್ಕರದ ದೆಸೆಯಿಂದ

ಸಾಲಂ ಸಾಲ ಶೂಲವಿರಲಂ
ವೊದಲ ತೇದಿ ವೊಡಿ ಬರಲಂ
ಪಡೆದು ಹಣ ತೀರಿಸಿ ಖಂಣ
ಕೈ ಕೊಡಹಲು ಭಣ ಭಣ !
ಇಂತಹಂದೇ ಜೀವನ
ಆದರೂ ಎನ್ನೀವೊ ಗಣ
ಬೇಡವೆಂದರಂ ಸಂಬಳ
ವಂನಸಂ ಕಸವಿಸಿ ಕಂಬಳ !
ಇವರ ತಾಳ್ಕೆ ಅಸದಳ
ನೀಡಿರಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳ !

—ಈಶ್ವರ ಚಂದ್ರ

ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ

ಒಂದು ಹಳಬರ ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಾರೂ ನೆಸ್ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಮಾತಾಡಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹಳೇ ಶೌರ್ಯ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಭೀಮ ಒಂದು ಲಿಮಿಕಾಲ್ ಬಿಸ್ಕಿಟ್ ತಿಂತಾ : ತಾನು ಹೇಗೆ ಬಕಾಸುರಂಗ ಫ್ಲರ್ಸ್ ಅಂತ ವದೆ ಕೊಟ್ಟೇಂತ ; ಧುರ್ಯೋಧನನ್ನ ಹೇಗೆ ಗದಾ ಪ್ರಹಾರದಿಂದ ಉರುಳಿಸಿದೇಂತ ; ತಾನು ಮಗುವಾಗಿದ್ದಾಗ ಬಾಲ ಕೌರವರೆಲ್ಲ ಮರ “ಮಂಕಿ” ಆಟದಲ್ಲಿ ಮರದ ಮೇಲಿದ್ದಾಗ ಮರಾನೇ ಜುಂಗಿಸಿ ನೇರಳೇ ಹಣ್ಣು “ತಂಪು ತುಪು” ಬೀಳೋ ಹಾಗೆ ಬೀಳಿಸಿದೆ—ಎಂತೆಲ್ಲಾ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡ,

ಕಾರ್ತಿಕೇಯ ಬೆಣ್ಣೆ ಮುರಕು ತಿಂತಾ : ತನಗೆ ರಾವಣ ಹುಳು ಹಾಗೇಂತ ; ಅವನ ಹತ್ತು ತಲೆ ನನಗೆ ಹತ್ತು “ಸರ್ದಾರ ವಡೆ” ಇದ್ದಾಗೇಂತ ಹೇಳ್ತ.

ಪಾರ್ಥ ಹೇಳ್ತ : ಕರ್ಣನಂತಹವರು ನೂರು ಜನ ಬಂದರೂ ಭಾರತದೋರು ಪಾಕಿಸ್ತಾನದೋರಿಗೆ ಹೊಡೆದ್ದಾಗ ಹೊಡೀತೀನೇಂದ, ಪೆಟ್ಟುಂ ಟ್ಯಾಂಕೆಲ್ಲಾ ನಂದೇ ಅಂತಲೂ ಅಂದ.

ಘಟೋದ್ಗಜ ಹೇಳ್ತ : ಇನ್ನೊಂದ್ಸಲ ಧುರ್ಯೋಧನನ ಪಾರ್ಟಿ ಬರಲಿ ಧೂಳೀಪಟ ಮಾಡ್ತೀನೆಂತ. ಇಂದ್ರಜಾಲ ಮಹೇಂದ್ರ ಜಾಲದಿಂದ “ಛೂ ಮಾಯಂ ಕಾಳಿ” ಮಾಡ್ತೀನೀಂದ.

ಆಗ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹದಿನಾರು ಔನ್ನಿನ (ರೇಷನ್ ಕಾರ್ಡ್ ಪ್ರಕಾರ) ಮೈಸೂರ್‌ನ ಎನ್. ಜೀ. ಓ. ಒಬ್ಬ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಬಂದ. ಅವರ ಮಾತೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ತಾನೊಂದೂ Queಶ್ಚೆ ಹಾಕ್ತ. ಈ ಬರೋ ಎಲೆಕ್ಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಈಗಿರೋ ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ ಉರುಳಿಸೋಕ್ಕೆ ತಾಕತ್ತಿದೆಯಾ ?”

ಹಾಗೆಂದ ಕೂಡ್ಲೆ ಘಟೋದ್ಗಜ ಅಲ್ಲೇ “ಕಿಸ್-ಆನ್” ಬಾಟ್ಲ ಜೊತೆ ಮಾಯವಾದ. ಭೀಮ ಕಾರ್ತಿಕೇಯನ ಹೆಗಲಮೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕೊಂಡು ಹಿಡಿಂಬೆ ಮನೆ ದಾರಿ ಹಿಡಿದ. ಪಾರ್ಥ ಪಾನ್ ಬೀಡ ತಿಂತಾ ಪ್ರವೀಳೆ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋದ.

ಇವರೆಲ್ಲಾ ಹೋದ ಮೇಲೆ, “ಸ್ವರ್ಗ ಎಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಪಾಲಾಯ್ತಲ್ಲಾ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎನ್. ಜೀ. ಓ. ಸಂತಸಪಟ್ಟಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಬರೀ ಥೋಂಗಂತೆ !

—ಹಾ. ಮೈ. ಸೂರಿ

ಭಾಸ್ಕರನ ಸಮುದ್ರಯಾನ

“ ಮಿಹಿರ್-ಸೇನ್ ಮೆಡಿಟರೇನಿಯನ್ ಮಹಾಸಮುದ್ರವನ್ನು ಈಜಿ ದಾಟಿ ಬಿಟ್ಟನಂತಲ್ಲಾ—ಅವನೆಂತಹ ಸಾಹಸೀ—ರೀ ? ” ಅಂದರು ಬಾಳೇಕಾಯಿ ಬಜೆ

ಮಿಹಿರ್-ಸೇನ್ ದಾಟಿದ್ದು ಮೆಡಿಟರೇನಿಯನ್ ಸಮುದ್ರವನ್ನಲ್ಲ ರೀ. ಜಿಬ್ರಾಲ್ಟರು ಜಲಸಂಧೀನ ! ಯೂರೋಪಿನಿಂದ ಆಫ್ರಿಕಾಕ್ಕೆ ಈಜಿ ದಾಟಿದರು. ಪತ್ರಿಕೇನ ಓದೋದು ಹೆಚ್ಚಲ್ಲರಿ. ಪತ್ರಿಕೇಲಿ ಅಚ್ಚಾಗಿರೋದನ್ನ ಓದಿ ಗ್ರಹಿಸೋದು ಹೆಚ್ಚುರೀ ” ಅಂದರು ಓಂಪುಡಿ.

ನಮ್ಮ ವಿರಾಟಭವನದ ಕೂಟದಲ್ಲಿ ಯಾವದೇ ವಿಷಯ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದರೂ, ಬಾಳೇಕಾಯಿ ಬಜೆ, ಓಂಪುಡಿ—ಇವರುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ವಾದ ವಿವಾದ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ.

“ ಸರಿ. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಮಿಹಿರ್ ಸೇನ್—ತ್ರೇತಾಯುಗದಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿದ್ದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಜಗಳ ಆಡ್ತಾ ಇದ್ದೀರಲ್ಲಾ—ಅದೇ ಮಿಹಿರ್-ಸೇನ್ ಮೊನ್ನೆ ಪನಾಮಾ—ಅಮೆರಿಕಾದಲ್ಲಿರೋ ಪನಾಮಾನ, ಅಟ್ಲಾಂಟಿಕ್ ಸಾಗರದಿಂದ ಪೆಸಿಫಿಕ್ ಸಾಗರಕ್ಕೆ ದಾಟಿ ಅಂದರೆ ಈಜಿಕೊಂಡು ದಾಟಿದನಲ್ಲಾ ಭೂಪ ! ನಮ್ಮೂರಿನ ಬರಡೆ ಹೊಳೆ ಅಷ್ಟುಗಲವಿರೋ ಜಿಬ್ರಾಲ್ಟರ್‌ನ ಈಜಿದ್ದು ಯಾವ ಲೆಕ್ಕಾರೀ ಅವನಿಗೆ ? ” ಅಂದರು ಖಾರಾಬೂಂದಿ.

“ ಮಿಹಿರ್-ಸೇನ್ ಸಮಾಚಾರ ಹಾಗಿರಲೀರೀ. ಅದೇನೋ ತ್ರೇತಾಯುಗ ಅಂದ್ರಲ್ಲಾ. ಆ ತ್ರೇತಾಯುಗದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಮ್ಮಿ ಘಟಾನಂಘಟಿಗಳಿದ್ದ ರೇನ್ರಿ ? ಆಂಜನೇಯ ಭಾರತದಿಂದ ಲಂಕೆಗೆ ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಹಾರಲಿಲ್ಲವೆ ? ಆಗೇನು ಏರೋಪ್ಲೇನಿತ್ತೆ ? ನಾರದ—ಬೆಳಗ್ಗೆ ಆಹ್ನಿಕ ಒಂದು ಕಡೆ, ನಾಪ್ಪ—ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ, ಊಟ ವೈಕುಂಠದಲ್ಲಿ, ಸಂಜೆ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ, ರಾತ್ರಿ ಪಾತಾಳದಲ್ಲಿ ಕಳೀತಾ—ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಕಿತ್ತಾಟ ಹಚ್ಚಾ ಇದ್ದನಲ್ಲಾ. ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭೂಪ ಹಾಗೆ ಓಡಾಡಬಲ್ಲನೀ ? ” ಅಂತ ಜಾತುರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದರು ಚೌ ಚೌ.

“ ಯಾರು ಏನೇ ಹೇಳಲಿ—ಈಗಿನ ಜನ ಏನೇನೆಲ್ಲಾ ಜಂಭಾ ಕೊಚ್ಚಲಿ—ನಮ್ಮ ಭಾರತದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಿಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ—ಈಗಿನವರು ಒಂದು ಹುಲ್ಲು ಕಡ್ಡಿಗೆ ಸಮಾನ. ” ಅಂತ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು ಬಾಳೇಕಾಯಿ ಬಜೆ.

“ ನಿಮ್ಮ ಈ ಅವೋಘವಾದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು “ ಭವನ್ಸ್ ಜರ್ನಲ್ ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸೋಣಂತೆ—ಆದರೆ ಈಗ ಸಧ್ಯಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಭಾರತದ ಮಿಹಿರ್-ಸೇನ್ ಪ್ರಪಂಚ

ದಲ್ಲೇ ಅತಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ದಾಖಲೆ ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾನೆ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಇವತ್ತಿನ ಕಾಫೀನ ಆ ಮಿಹಿರ್‌ಸೇನ್ ವಿಜಯಕ್ಕಾಗಿ ಕುಡಿಯೋಣ, " ಅಂದರು ಓಂಪುಡಿ.

" ಪಹಭಾಸ್ ! " ಅಂದೆವು ನಾವೆಲ್ಲರೂ.

ಈಶಾನ್ಯ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಖಾರದ ಗೋಡಂಬಿಯನ್ನು ಅಗಿಯುತ್ತಾ, ಮಲ್ಟಾರಿರಾಯರು ಒಂದು ಬಾರಿ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೆಮ್ಮಿದರು. ಎಲ್ಲರ ದೃಷ್ಟಿಗಳೂ ಈಶಾನ್ಯ ದಿಕ್ಕಿನತ್ತ ತಿರುಗಿದವು.

" ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮಲ್ಲೇ, ನಮ್ಮ ಮಿಹಿರ್‌ಸೇನ್‌ರ ಸಾಹಸದ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಹಾಗಿದೆ. " ಅಂದರು.

ಎಲ್ಲರೂ ಮೌನದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆವು.

" ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಏನೇನೋ ಸಾಧಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಸಾಧಿಸುತ್ತಾರೆ, ಸಾಧಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ ಆದರೆ ನಮಗೆಲ್ಲ ಪತ್ರಿಕೇಲಿ ಬರೋ ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಯುತ್ತೆಯೇ ಹೊರತು, ಎಷ್ಟೋ ಇನ್ನೂ ಅಸಾಧ್ಯವಾದ—ಅಂದರೆ ಕಷ್ಟವಾದ ಸಾಧನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಅರಿವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಯಾರಾದರೂ ಅಂತಹ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದರೂ ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. " ಅಂದರು.

" ಹಿಯರ್ ! ಹಿಯರ್ "...ಕ್ಷಮಿಸಿ ಸರ್ " ಅಂದರು; ಬಾಳೇಕಾಯಿ ಬಜೆ ಮಲ್ಟಾರಿರಾಯರ ಭಾಷಣಕ್ಕೆ ಮನಸೋತು.

ಓಂಪುಡಿ, ಬಾಳೇಕಾಯಿ ಬಜೆ ಕಡೆ ಒಂದು ಬಾರಿ ವಿಷ ಕಾರುವಂತೆ ನೋಡಿದರು, ಮಲ್ಟಾರಿರಾಯರ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ, ಹೇಳಿದರು—" ರಾಯರೇ ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಾಂಶವಿಲ್ಲದೇ ಇಲ್ಲ. " ಅಂತ.

" ಯಾವ ವಿಷಯವೇ ಆಗಲಿ—ನಿಜವಿರಲಿ ಸುಳ್ಳಿರಲಿ ಪತ್ರಿಕೇಲಿ ಬಂದುಬಿಟ್ಟರೆ ಅದು ನಿಜ ಅಂತ ನಂಬುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಭಾಸ್ಕರ—ಎಷ್ಟತ್ತ ಮೂರಂ ಘಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ವಿಷಯವನ್ನು ನಿಮಗೆ ಹೇಳಿದರೆ—ನೀವು ನಂಬಲಾರಿರಿ. ಏಕೆಂದರೆ—ಭಾಸ್ಕರನ ದುರದೃಷ್ಟ—ಅವನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ವರದಿಗಾರ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೂ ಭಾಸ್ಕರನಿಗೆ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರವೂ ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿ. ಆದರೆ—ಆ ವಿಷಯ ತಿಳಿದೋರಿಗೇ ಗೊತ್ತು. " ಅಂದರು ಮಲ್ಟಾರಿರಾಯರು.

" ಯಾವ ಭಾಸ್ಕರ ? " ಅಂತ ಏಳು ಕೊರಳುಗಳಿಂದ ಕೇಳಿದೆವು.

" ನನ್ನಾಕೆಯ ತಮ್ಮನ ಹೆಂಡತಿಯ ತಮ್ಮ—ಅಂದರೆ ನನ್ನ ಮೈದೂನನ ಮೈದೂನ. ಈಗಲ್ಲೋ ಹರಿದ್ವಾರದ ಹತ್ತಿರ ರೂರ್ಕಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. "

ನಮ್ಮ ಮಾಮೂಲು ಖಾರಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಪರಶು ತಂದಿಟ್ಟಿದ್ದ ಕಾಫಿಗಳನ್ನ ಹೀರುತ್ತಿ ಶುರುವಾಡಿದ್ದೆವು.

" ಪರಶು—ಎಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಕಾಫೀಪುಡಿ ? ಬೇರೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಇಳಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ

ಡಿಕಾಕ್ಷನ್ ತಂದೂ ಸೇರಿಸು ಈ ಕಾಫೀಗೆ—” ಅಂತ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ ಮಲ್ಟಾರಿರಾಯರು ನಮ್ಮ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದರು.

ನನ್ನಾಕೆಯ ತಮ್ಮನ ಹೆಂಡತಿಯ ತಮ್ಮ—ಅಂದರೆ ನನ್ನ ಮೈದುನನ ಮೈದನ ಭಾಸ್ಕರ (ಮಲ್ಟಾರಿರಾಯರು ಮುಂದೆಂದವರಿದರು) ಮೊದಲಿಂದಲೂ ತುಂಬಾ ಅವಸರದ ಮನುಷ್ಯ. ಮುಂದಾಲೋಚನೆ ಎಳ್ಳಪ್ಪಾ ಇಲ್ಲ, ಹಿಂದಾಲೋಚನೆ ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ನಡುರಸ್ತೇಲಿ ಅವನನ್ನ ಸ್ನಾನ ಆಗಿದೆಯೇ ನಯ್ಯ? ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಂದು ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಅವನು ಸ್ನಾನವಿಲ್ಲದೇ ಹೊರಬಿದ್ದಿದ್ದೇ ಆಗಿದ್ದರೆ ಅದೇ ಕ್ಷಣ, ಅದೇ ನಡುರಸ್ತೇಲಿ ಅವನು ತನ್ನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಚ್ಚುತ್ತಾ ಮನೆ ಕಡೆ ಸ್ನಾನಕ್ಕಾಗಿ ಓಡುಕೆ ಶುರು ಮಾಡಿಬಿಡುವ!

ಇಂತಹ ಹುಡುಗನಿಗೆ, ಒಂದು ಬಾರಿ ಕಾಫಿ ಪ್ಲಾಂಟರ್ ಪಿಗ್ ಮಟನ್ ಹೆಡ್ ಜೊತೆ ಪಿಕಾರಿಗೆ ಹೋಗೋ ಅವಕಾಶ ಸಿಗ್ತು. ಭಾಸ್ಕರನ ತಂದೆ ಆಗ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಫಾರೆಸ್ಟ್ ರೇಂಜರಾಗಿದ್ದರು—ಪ್ರಾಯಶಃ ಮೂಡಗೇರೆ ಹತ್ತಿರ ಎಲ್ಲೋ ಇರಬೇಕು. ಈ ಪಿಗ್ ಮಟನ್ ಹೆಡ್ ದೊರೆ ಹೇಗೋ ಅವರನ್ನ ಪ್ರಸಲಾಯಿಸಿ, ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಪಿಕಾರಿಗೆ ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಭಾಸ್ಕರ ಫಾರೆಸ್ಟ್ ಗಾರ್ಡ್‌ಗಳನ್ನ ಪ್ರಸಲಾಯಿಸಿ ಈ ಪಿಕಾರೀಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡ. ಅವನಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳೋದಾದ್ರೆ—ಬಂದೂಕಿಗೂ ಒನಕೆಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಸಿಗರೇಟು ಸೇದೋದಂ ಕಲಿತಿದ್ದ. ಅಂದಿಗೆ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಸಿಗರೇಟುಗಳ ಘಾಟನ್ನ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದ. ಈ ಪಿಕಾರೀಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು, ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಗಾರ್ಡ್‌ಗಳ ಜೊತೆ ಸಿಗರೇಟ್ ಸೇದುವ ಆಸೆಯಿಂದ ತಯಾರಾಗಿದ್ದ. ಒಂದು ಇಡೀ ಸಿಗರೇಟ್ ಪ್ಯಾಕಿನ ಲಂಚದಿಂದ ಒಬ್ಬ ಗಾರ್ಡಿನ ಕಾಕಿ ಯೂನಿಫಾರಂ ಪಡೆದು ಧರಿಸಿದ್ದ. ಪಿಗ್ ಮಟನ್ ಹೆಡ್—ಈ ಭಾಸ್ಕರನೂ ಒಬ್ಬ ಗಾರ್ಡ್ ಅಂತ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ.

ಪಿಕಾರಿಯ ತಂಡ—ಪಿಗ್ ಮಟನ್ ಹೆಡ್ ಮತ್ತೂ ಅವನ ಡ್ರೈವರ್ ಜೇಕಬ್. ನಾಲ್ಕು ಜನ ಗಾರ್ಡ್‌ಗಳು, ಭಾಸ್ಕರ ಮತ್ತು ಮೂಡಗೇರೆಯ ಹಂಟರ್ ವೀರನಾಯ್ಕ ಒಟ್ಟು ಒಂಭತ್ತು ಜನ. ಮೂಡಗೇರೆಯಿಂದ ಸುಮಾರು ಹನ್ನೊಂದು ಘಂಟೆ ರಾತ್ರಿ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವ್ಯಾನಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಟು. ಸುಮಾರು ಆರೇಳು ಮೈಲಿಗಳಷ್ಟು ದೂರ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿ, ವ್ಯಾನಿನಿಂದ ಇಳಿದು, ಕಾಲ್ನಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಡನ್ನು ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಕಗ್ಗತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಕಾಡನ್ನು ಪ್ರವೇಶಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೇ, ಭಾಸ್ಕರ ಕಂಗಾಲಾದ. ಭಯದಿಂದ ತಲೆಯಿಂದ ಕಾಲಿನವರೆಗೆ ಬೆವರು ಸುರಿಸಿದ. ಮನೆ ದೇವರುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಹರಿಕೆ ಹೊತ್ತು ಜನ್ಮ ಜನ್ಮೇಪಿ ಸಿಗರೇಟ್ ಸೇದೊಲ್ಲಾಂತ ಶಪಥ ಮಾಡಿದ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ—ಪಿಗ್ ಮಟನ್ ಹೆಡ್ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಡೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ.

“ Shh ! I am smelling ! ” ಅಂದ.

ಅದೇ ಜಾಗದಲ್ಲಿ, ಭಾಸ್ಕರ ಮತ್ತು ಗಾರ್ಡ್ ಭಂಡಾರೀನ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ವಿಂಕ್ ಜನರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಪಿಗ್ ವೆಂಟನ್ ಹೆಡ್ ಸದ್ದು ಮಾಡದೆ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಮುಂದೆ ಸರಿದ. ಭಾಸ್ಕರನಿಗೆ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತ ಭಯವಾಯ್ತಂತೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ, ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಗಾರ್ಡ್ ಭಂಡಾರಿ ಮೇಕೆ ಆಗಿಬಿಟ್ಟನಂತೆ. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಮೇಕೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹುಲಿ ಆಗಿಬಿಟ್ಟನಂತೆ. ಭಾಸ್ಕರ ಮೊದಲು ಗಾರ್ಡ್ ಭಂಡಾರಿಯ ತೋಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದ. ಮರುಕ್ಷಣ ಮೇಕೆಯ ಕಿವಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಹುಲಿಯ ಕಿವಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ. ಕಿಟಾರ್ ಅಂತ ಕಿರುಚುತ್ತಾ ಹುಲಿಯ ಕಿವಿಯಿಂದ ಕೈಕೊಡವಿಕೊಂಡು ಒಂದೇ ಉಸುರಿನಲ್ಲಿ ಓಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದ. ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಮೈಲಿಗಳಷ್ಟು ದೂರ ಓಡಿದ, ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಹಾರಿದ. ಆಗ ಭಾಸ್ಕರನಿಗೆ ಸಂಶಯ ಬಂತಂತೆ. ಪ್ರಾಯಶಃ ಆ ಪಿಗ್ ರಂ-ಗ, ತನ್ನ ವ್ಯಾನಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಗೆರೆಯಿಂದ ಅರೇಬಿಯನ್ ಸಮುದ್ರ ತೀರಕ್ಕೆ ತಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಾಗಿಸಿದ್ದ ಅಂತ! ಸರಿ—ಭಾಸ್ಕರ ಸಮುದ್ರ ಹೊಕ್ಕವನೇ ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದ—ಹುಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ದಡ ಸೇರೋಣಾಂತ ಈಜಿದ, ದಡ ಮುಟ್ಟುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎದುರಿಗೆ ಹುಲಿ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಪುನಃ ಸಮುದ್ರ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ಈಜಿದ. ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿದ. ಪುನಃ ದಡಕ್ಕೆ ಈಜಿದ. ಹಾಳು ಹುಲಿ ಎದುರಿಗೆ ಬಂತು. ಪುನಃ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ವಾಪಸಾದ. ಈ ರೀತಿ ಭಾಸ್ಕರನಿಗೆ ಜ್ಞಾಪಕವಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಹದಿನಾರು ಬಾರಿಯಾಯ್ತಂತೆ. ಮೂರು ಹಗಲು ಮೂರು ರಾತ್ರಿ ಇದೇ ರೀತಿ ಕಳೆದುಬಿಟ್ಟ. ಕಡೆಗೆ ಮಂಗಳೂರು ಉಲ್ಲಾಳದ ಹತ್ತಿರ ಸಮುದ್ರ ವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಭೂಪ. ಕಾರವಾರದ ಹತ್ತಿರ ಮೇಲೆ ಬಂದು, ಮರಳಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ. ಮರಳನ್ನು ತಾಕಿದ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಭಾಸ್ಕರನಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ಹೋಯ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ ತನ್ನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದ. ಅದೇತಾನೇ ಡಾಕ್ಟರು ಒಂದು ಇಂಜೆಕ್ಷನ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಾಗ ಅವನೆದುರು ಡಾಕ್ಟರು, ಪಿಗ್ ವೆಂಟನ್ ಹೆಡ್, ಜೇಕಬ್, ಗಾರ್ಡುಗಳು. ಅವನ ಅಪ್ಪ, ಅವನ ಅಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ನಿಂತಿದ್ದರು.

“ ಭಾಸ್ಕರ ! ” ಅಂದರು ಅವನಮ್ಮ.

“ How are you my boy ? Dammit I thought you were a bloody guard ! ” ಅಂದ ಪಿಗ್ ವೆಂಟನ್-ಹೆಡ್.

“ ಮುಟ್ಟಾಳ—ನಿನಗೇನು ಕೇಡು ಬಂದಿತ್ತೋ ? ” ಅಂದರು ಅವನಮ್ಮ.

ಭಾಸ್ಕರನ ಅಪ್ಪ ಮತ್ತು ಪಿಗ್ ವೆಂಟನ್ ಹೆಡ್—ಡಾಕ್ಟರ ಜೊತೆ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟಮೇಲೆ—ಭಾಸ್ಕರ ತನ್ನ ಮೂರು ಹಗಲು, ಮೂರು ರಾತ್ರಿಗಳ ಸಮುದ್ರ ಪಯಣದ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರವಾಗಿ ವರ್ಣನೆ ಮಾಡಿದ. ಗಾರ್ಡುಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟ ಹಾಗೆ, ಬಿಟ್ಟ ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟಹಾಗೆ ಕೇಳಿ ತಲೆ ತೂಗಿದರು.

ಅವರಮ್ಮ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಕಣ್ಣೀರಿಟ್ಟರು.

ಮಲ್ಲಾರಿರಾಯರು ಭಾಸ್ಕರನ ಸಾಹಸದ ಪ್ರಸಂಗ ಮುಗಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು.

“ ಎಷ್ಟೋ ಘಟನೆಗಳು ಬೆಳಕಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ ! ” ಅಂತ.

“ ರಾಯರೇ, ನೀವೇನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೇ ಇದ್ದರೆ ಹೇಳೋಣ ಏನೂ ಅನ್ಯಥಾ ಭಾವಿಸಬೇಡಿ ಒಂದು ವೇಳೆ ಮಸಲಾ ನಾ ಹೇಳೋದು ಅಪಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ ಮಸಲಾ ಹೇಳೋಣ...”

ಬಾಳೇಕಾಯಿ ಬಜೆ ತಮ್ಮ ಭಾಷಣವನ್ನು ಈ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸುವ ಸೂಚನೆ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಓಂಪುಡಿ ನ್ಯಾಯವಾಗಿಯೇ ಕೆರಳಿದರು.

“ ಏನ್ರಿ ಅದು ನಿಮ್ಮ ನಿತ್ಯನಿಷ್ಟ ? ಏನಾದರೂ ಹೇಳೋದಿದ್ದರೆ ಬೇಗ ಬೇಗ ಬೊಗ್ಗೇ ? ” ಅಂದರು ಓಂಪುಡಿ

ಅದಕ್ಕೆ ಬಾಳೇಕಾಯಿ ಬಜೆ ಪುನಃ ಶುರುವಾದರು.

“ ಮತ್ತೇನಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ರಾಯರ ಮೈದುನನ ಮೈದುನ ಭಾಸ್ಕರನಿಗೆ ಆಗಿದ್ದ ಅನುಭವವೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ವೇಳೆ—ರಾಯರು ಕೋಪಿಸೋಬಾರದು—ಒಂದು ವೇಳೆ—ಮಸಲಾ ಹೇಳೋಣ ..”

“ ಹೂ ! ” ಅಂತ ಓಂಪುಡಿ ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು.

“ ಭಾಸ್ಕರನಿಗೆ ಅದೆಲ್ಲಾ—ಮಸಲಾ—ಕನಸಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ? ”

ಎರಾಟ ಭವನದ ನಮ್ಮ ಸ್ಪೆಷಲ್ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಾಂಬ್ ಬಿದ್ದ ಹಾಗಾಯ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ತಂಭಿತರಾದೆವು, ಪರಶು ಖಾಲಿಯಾಗಿದ್ದ ಗ್ಲಾಸುಗಳ ನೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸೋಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಮೂರು ಗ್ಲಾಸುಗಳನ್ನು ಪುಡಿ ಮಾಡಿದ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಾಳೇಕಾಯಿ ಬಜೆ ಕಡೆ ಕಣಿವಾಗಿ ದೃಷ್ಟಿ ತಿರುಗಿಸಿದೆವು. ಬಾಳೇಕಾಯಿ ಬಜೆ ಕಂಠಿತ್ತಲ್ಲೇ—ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಮುನಿ ಎಲೆಯ ಹಾಗೆ ಮುಂದು ಕೊಂಡರು.

ಮಲ್ಲಾರಿರಾಯರು ಕೆಮ್ಮಿದರು.

“ ನೋಡಿ, ಅದೇ ಮೊದಲು ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲ ದಿಂದ ಬಂದಿರೋ ಪ್ರಾರಬ್ಧ ಇದು. ಪತ್ರಿಕೆಲಿ ಬಂದರೇನೇ ಅದು ಸತ್ಯ ! ಪ್ರಾಯಶಃ ವಾಲ್ಮೀಕಿ, ವ್ಯಾಸ, ಕಾಳಿದಾಸರಂತಹ ವರದಿಗಾರರಿಲ್ಲದೇ ಹೋಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ—ನಮ್ಮ ಜನ ದೇವರನ್ನೇ ನಂಬುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ! ಭಾಸ್ಕರನ ದುರದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಕೇವಲ ಎರಡು ಪೈಸೆಯ ಪತ್ರಿಕೆಯ ವರದಿಗಾರ ಕೂಡ ಅವನ ಹತ್ತಿರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೂ—ಭಾಸ್ಕರನ ಆಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ವರದಿಗಾರನನ್ನೂ ಅವ ಹತ್ತಿರ ಸೇರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ” ಅಂದರು.

ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಾಳೇಕಾಯಿ ಬಜೆ ಕಡೆ ತುಚ್ಛವಾಗಿ ದೃಷ್ಟಿ ತಿರುಗಿಸಿದೆವು.

—ಕೇಫ.

ಹೀಗೂ ಉಂಟು

ಶ್ರೀಮತಿ ಸುನಂದಮ್ಮನವರಿಗೆ ನವಸ್ಮಾರಗಳಂ.

ನವೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ಕೊರವಂಜಿಯನ್ನು ಎಂದೂ ಎಂದಿನಂತೆ ಕೊಂಡು ಓದಿದೆ, “ ಹೀಗೂ ಉಂಟೆ ” ಎಂದು ನೀವು ನಿಮ್ಮ ದುಃಖವನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ. ನನ್ನ ಆನುಭವವನ್ನು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಸಿದರೆ, ಹೀಗೂ ಉಂಟು, ಇದಕ್ಕೆ ವಿಗಿಲಾಗೂ ಉಂಟು ಎಂದು ನಿಮಗನ್ನಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಕೊಂಚ ಹಗುರಾಗಬಹುದೆಂದೂ ಆಶಿಸಿ ಇದನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ;

ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಮಾತು. B Sc., ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ [ಆಗ B.Sc., ಎಂದರೆ Brahmins' Special Course ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.] ನಾನು ಸ್ಮಾರ್ತ. ಮಾಧ್ವರೊಬ್ಬರ ವನೆಯಲ್ಲಿ ರೂವಣಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ವನೆಯ ಜವಾನ, ಅಲ್ಲ, ಯಜಮಾನಿಯ ಹೆಸರು ನಾಗೂಬಾಯಿ. ನಾವು “ ನಾಕೂಬಾಯಿ ” ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಒಂದು ದಿನ ಕ್ಲಾಸು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಯಂಕಾಲ ವನೆಗೆ, ಅಂದರೆ ನನ್ನ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ವನೆಗೆ ಬಂದೆ. ನಾಕೂಬಾಯಿ ಮೆಟ್ಟಲಮೇಲೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಆಡ್ಡವಾಗಿ ಹೂಬತ್ತಿ ಹೊಸೆಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ದಾರಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆಂದೂ ಓರೆಯಾಗಿ ನಿಂತೆ, ಆಪಾದ ಮಸ್ತಕ ನನ್ನನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ. ನಾಲಗೆ ಸವರುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು,

“ ಏನಪ್ಪಾ ನೀನು ಯಾವ ಜಾತಿ ? ”

“ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಮ್ಮ ”

“ ಅದು ಗೊತ್ತೂ ಕಾಣಯ್ಯ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಅಂದರೆ ಬೂದಿ ಬಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಮಾರ್ತನೋ. ಇಲ್ಲಾ ತ್ರಿನಾವಂಧಾರಿಯೋ, ಇಲ್ಲಾ ಮುದ್ರೆ ಒತ್ತಿಕೊಂಡು ಮಡಿ ಮೈಲಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರೋ ಮಧ್ವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೋ ? ”

ನನ್ನ ಜಾತಿ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಲಂಕುಶ ವಿಚಾರಿಸೋ ವರ್ವಂ ಏನಿರಬಹುದು. ಎಂದು ಅಚ್ಚರಿಪಟ್ಟೆ. ಯಾವುದೋ ಹೆಣ್ಣುರಲೇಬೇಕು, ನಾನೂ ಒಬ್ಬ ಗಂಡು ಎಂದು ನನಗೆ ನಿಂತಲ್ಲೇ ಎರಡು ಕೋಡು ಬೆಳೆಯಿತು. “ ನಿನಗೆ ಯಾರೋ ಹೆಣ್ಣು ಕೊಡ್ತಾರೆ ” ಅಂತ ನಮ್ಮನೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಅವರಿಗೇನು ಗೊತ್ತು ಹಿತ್ತಲ ಗಿಡಾನೂ ಟಿಪ್ಪಣಿಗೆ ಬರುತ್ತೇಂತ ; ಕಾಲರ್ ಸರಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ರೀವಿಯಿಂದ ನಾವು

“ ಸ್ಮಾರ್ತರಮ್ಮ ” ಎಂದೆ. ನಾಕೂ ಬಾಯಿ ಎಂಟೂ ಬಾಯಿಯಾಗಿ ಉರಿದುಬಿದ್ದೆರೆ, ಗಂಡನನ್ನು ವಾಚಾವುಗೋಚರವಾಗಿ ಬಯ್ದೆರೆ. ಯಾವನೋ ಬೂದಿ ಬಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಮಾರ್ತನನ್ನು ಮನೇಗೆ ಸೇರಿಸಿದ ಎಂದೂ.

ನಾನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುತ್ತಾ “ ಯಾಕ್ರಮ್ಮ. ಏನಾಗಬೇಕಿತ್ತು, ಎಂದೆ. ” “ ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಕಾಣಯ, ನಾಡಿದ್ದು ಗೋಕುಲಾಷ್ಟಮಿ. ನನಗೂ ವಯಸ್ಸಾಯಿತು. ಕೈಲಾಗೊಲ್ಲ. ನಾಳೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ನಿನ್ನ ಕೈಲಿ ಮಂಡೀಲಿ ಒಂದೆರಡು ಸೇರು ಹಿಟ್ಟು ಕುಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು ಆಸೆಯಾಗಿದ್ದೆ. ಕುಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡ ಹಾಗೇ ಆಯ್ತಲ್ಲ ಈಗ ” ಅಂದರು.

ಭಗವಂತ ದಯಾಮಯನಾದುದರಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲವೇ ನನ್ನನ್ನು ಭಸ್ಮದಾರಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದುದು ? ಅದು ಹಾಗಿರಲಿ, ಗಂಡಾಗ ಹೊರಟವನನ್ನು ಬಾಣಸಿಗನಾಗೆನ್ನಬಹುದೇ ? ಹೀಗೂ ಉಂಟು, ಇನ್ನೂ ಉಂಟು, ಕೇಳಿ :

ನನಗೂ ಮದುವೆಯೇನೋ ಆಯಿತು. ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲೂ ಒಂದು ಮನೆ ಹಂಡುಕಿ ಹಿಡಿದೆ. ಹೆಂಡತಿ ಮನೆಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಳು. ಕಾಲಿಟ್ಟ ಎಂಟೂವರೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ, ನಮ್ಮ ಮೊದಲ, ಇತ್ತೀಚಿನ, ಬಹುಶಃ ಕಡೆಯ ಪುತ್ರರತ್ನವು ಅವಳ ಗರ್ಭಸಾಗರದಿಂದುದ್ಭವಿಸಿತು. ಆ ಉತ್ಸಾಹದ ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿ, ಒಂದು ದಿನ ಶಿಳ್ಳೆ ಹಾಕುತ್ತಾ ಸೈಕಲ್ ಮೇಲೆ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ, ಮಿನರ್ವ್ ಟಾಕೀಸ್ ಎದುರಿಗೆ ಪಟೇಲ್ ಕೆಂಪಯ್ಯನವರ ವೃತ್ತವನ್ನು ಅಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿದೆ. ಟ್ರಾಫಿಕ್ ಸಬ್ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಸಾಹೇಬರು ಜಬರ್ದಸ್ತಿನಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿದರು.

“ ಏನಯ್ಯ, ಯಾವ ಕ್ಲಾಸೂ ” ಅಂತ ಕೇಳಿದರು. ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಉರಿದು ಹೋಯಿತು. ಮೌನವಾಗೇ ಇದ್ದೆ.

“ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಿ ಇದೇನೇನ್ರಯ್ಯಾ ನೀವು ಕಲಿಯೋದು. ಇನ್ನೇಲೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ ಹೊರಡು ” ಎಂದು ಗದರಿಕೊಂಡರು.

ಭಗವಂತ ದಯಾಮಯ. ನನ್ನ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಅನೇಕರಿಗೆ ಗಡ್ಡ ಮೀಸೆ ನೆರೆಯೋಕೆ ಬಂದಿರುತ್ತೆ. ಆದರೆ, ನನ್ನ ಗಡ್ಡ ಮೀಸೆ ಇನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಪ್ಪೇ ಆಗಿಲ್ಲ ! ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ಅಷ್ಟು ಭಾರಿ ಕೇಸನ್ನು ಇಷ್ಟು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಕೈಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರೇ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಪೊಲೀಸಿನವರು ?

ಅಂತೂ ಸುನಂದಮ್ಮನವರೇ, ಹೀಗೂ ಉಂಟು, ಇದಕ್ಕೆ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಮಂಗಿ ಲೆತ್ತರಕ್ಕೂ ಉಂಟು, ಅಲ್ಲವೆ ?

ಇಂತೀ ನಮಸ್ಕಾರಗಳು,
ನಿಮ್ಮ ದೋಣಿಯಲ್ಲೇ ತೇಲುತ್ತಿರುವ
R. S. ಸುಬ್ಬಣ್ಣ.

ಶನಿಕಾಟದ ಮುಂದೆ ಅತ್ತಿಕಾಟ ನಡಿತದಾ ?

“ಹನುಮೇಶಿ ಮಾವ ನಿಮ್ಮನ್ನ ನೋಡುಕ್ಕೆ ಬಂದ್ವಾಂಗಿತ್ತು” ಎಂದೂ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದಾಗ, ನನ್ನ ಕಿರಿಯ ಮಗ ಹೇಳಿದ. ನನಗೆ ಆಲೋಚನೆಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿತು. ದೀಪಾವಳಿ ಒಂದು ವಾರ ಇದೆ ಅನ್ನೋವಾಗಲೇ ಅತ್ತೆಮನೆಗೆ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು, ಹನುಮೇಶಿ ಅಣೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಶುರು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಯಾರನ್ನೂ ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಬಿಡುವು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ತಿಳಿದ ಹಾಗೆ ಕಳೆದ ೩೦ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಇದೇ ಅವನ ಪ್ರತ. ಅಂತದ್ದರಲ್ಲಿ ದೀಪಾವಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳು ಮಾತ್ರ ಇವೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಅವ ನನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಾದರೆ ಏನೋ ಆಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಅನುಮಾನ ಬಂತು. “ಅವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಕಂಡು, ಮಾತನಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರೋದು ಛಲೋ” ಎಂದುಕೊಂಡು “ಲೇ ! ಹನುಮೇಶೀನ ಕಂಡು ಬರಾವ ನಾನು. ಹಿಂದಾಗಡೆಯಿಂದ ಬಂದು ಉಣ್ಣೇನಿ” ಅಂತ ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಕೇಳಿಸೋ ಹಾಂಗ ಹೇಳಿ, ಅವನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟೆ.

ಮನೇಲೆ ಇದ್ದ ಹನುಮೇಶಿ, ಅವನೊಬ್ಬನೇ ಇದ್ದ. “ಯಾಕ ! ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಇದಿ. ಹೆಣ್ಣತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅತ್ತೀವನಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿಯಾ ? ದೀಪಾವಳಿ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಅತ್ತಿ ಮನಿಗೆ ಹೋಗಾವ, ಹೆಣ್ಣತಿ ಮಕ್ಕಳ ಕೂಡಿ ಹೋದರೇ ಛಲೋ ಆದೀತು. ಅಲ್ಲವೇನೋ ?” ಎಂದೆ.

“ಈ ಸಾರಿ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಅಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ. ತಾಯಿ ಮನೆಗೆ ಎಷ್ಟು ವರ್ಷ ಅಂತ ಹೋಗೋದು.” ಎಂದೂ ಹಠ ಹಿಡಿದು ರಂಪ ಮಾಡಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹಿಂದಘಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮೂರು ದಿನ ಆತು. ” ಅಂದ ಹನುಮೇಶಿ.

“ಮತ್ತೆ ನೀನೀಗ ಹಿಂದಘಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಾವ ಇದ್ದಿಯಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ,

“ಇಲ್ಲ ! ಅಲ್ಲಿಗೆ ಯಾಕಾರ ನಾ ಹೋಗಲಿ ? ಭಾವಮೈದ ನನ್ನನ್ನೇನೂ ಬಾ ಅಂತ ಕರೀಲಿಲ್ಲ. ಅತ್ತಿಮನಿಗೆ ಹೋಗುಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನ ಬೇಡ. ಆದರೆ ಭಾವಮೈದೂ ನನ ಮನಿಗೆ ಹಾಗೆ ಹೋಗಬಹುದಾ ?” ಎಂದ ಹನುಮೇಶಿ,

“ಅಂದಮೇಲೆ ಅತ್ತಿ ಮನಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀಯಾ ?” ಎಂದೆ. “ಹ್ಲೂ” ಅಂದ.

“ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲ ಏರ್ಪಾಡೂ ಸಮ ಆತು. ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ಹುಡುಕೊಂಡು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಯಾಕ ಬಂದಿದ್ದೀ ! ಏನಾರ ಹಣ ಸಾಲದೆ, ಹಳೆ ಸಾಲಾನ ಸ್ವಲ್ಪ ತೀರಸ್ತೀಯಾ ಅಂತ ಕೇಳುಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಿ ಏನೂ ?” ಎಂದೆ,

“ಹಂಗಲ್ಲಪ್ಪಾ! ಬಾಜಿ ಕಟ್ಟಿ ಆಡಾಂವ ನೀನು! ಪೈಸ ಎಲ್ಲಿ ಇರ್ಪ್ಪತಿ, ನಿನ್ನ ಬಳಿ.

ನಿನ್ನ ದೀಪಾವಳಿ ಸಂಚಿಕೆ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಬೇಸರ ಆಗ್ಗಿತ್ತು. ಮನೆ ಭಣ ಭಣ ಅನಸ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಚಿಕೆ ಕೊಂಡೆ. ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ವರ್ಷ ಭವಿಷ್ಯ ಓದಿದೆ. ಕಾಳಜಿ ಆತು. ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಕಂಡು ಬರೋಣು, ಕಂಡು ಮಾತನಾಡೋಣು ಅಂತ ಬಂದೆ. ನೀನಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಂದೆ. ಸಂಜೆ ಮುಂದೆ ನಾನೇ ಬರಾವನಿದ್ದೆ. ನೀ ಯಾಕ ಈ ಬಿಸಿಲಾಗ ಬಂದಿ. ಉಂಡು ಬಂದೆಯೋ ಹ್ಯಾಂಗ ” ಅಂದ.

“ ಇನ್ನೂ ಉಂಡಿಲ್ಲ, ಹನುಮೇಶಿ, ಮನೀಗ ಬಂದಾಗ ಹೀಂಗ ನೀ ಬಂದಿದ್ದೆ ಅಂದರು, ನನಗೆ ಕಾಳಜಿ ಆತು. ನಿಂತ ನಿಂತಾಗ ಬಂದಿಟ್ಟೆ. ಎಂದೆ.

“ ಹಾಂಗ ಯಾಕ ಮಾಡಿದಿ ? ಎಂತ ಹೆಂಗರೊಳಪ್ಪ ನಿಂದು ! ನಾನಾದರೋ ಖಾನಾವಳೀಲಿ ಉಂಡು ಬಂದೆ. ನೀ ಹಸಿದಿದ್ದಿ. ನಾ ಏನ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತಿದ್ದೆ, ಅದನ್ನ ನಿಮ್ಮ ಮನೀಲೇ, ನೀ ಉಂಡಮೇಲೆ ಮಾಡಾಡಿದರಾಯ್ತು. ” ಅಂದ ಹನುಮೇಶಿ.

ಬೇಗ ಮನೆ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಬೀಗ ಜಡಿದು, ನನ್ನ ಜತೆಗೆ ಹೊರಟ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ದೀಪಾವಳಿ ಸಂಚಿಕೇನೂ ತಂದಿದ್ದ,

* * * *

ಹನುಮೇಶಿ ಮನೆ ಇರೋದು ಗಾಜಿನಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ. ಆ ಪೇಟೆಯ ಮನೆಯ ವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು ಜಾಸ್ತಿ. ಅದರಲ್ಲೂ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ವಿಪರೀತ. ಅದರಲ್ಲೂ ಮದುವೆಯಾದ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಹೆಚ್ಚು. ಅಂದಮೇಲೆ ದೀಪಾವಳಿಗೆ ಬರುವ ಅಳಿಯಂದಿರು ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನಿಂದ ಗೊಂಚಲು ಗೊಂಚಲಾಗಿ ಬಸ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಗಾಜಿನಪೇಟೆಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅಂತ ಹಿರಿಯ ಮುತ್ತೈದೆಯರು ಆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟು ಜನ ಅಳಿಯಂದಿರು ಬಂದರೆ ಭಾವಮೈದುನರ ಹಾವಳಿ ಆ ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಳ ಬೇಕೇ ? ಪುಟ್ಟ ಭಾವಮೈದುಂದಿರ ಕೈ ತುಂಬಾ ಪಟಾಕಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದರೆ ಅವರು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಪಟಾಕಿ ಹಾರಿಸಿ ಜನಗಳನ್ನೂ ದನಗಳನ್ನೂ ಬೆದರಿಸಿ ಕೇ ಕೇ ಹಾಕಿ ನಗು ತ್ತಾರೆ. ಪುಟ್ಟ ಭಾವಮೈದುಂದಿರು ರಸ್ತೆಗೆ ಹೋದರೆ ಅಳಿಯಂದಿರಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಅವಕಾಶ ಜಾಸ್ತಿ. ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದು ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತೆ.

ಇದು ಯಾಕೆ ಹೇಳುಕ್ಕೆ ಬಂದೆ ಅಂದರೆ, ಹನುಮೇಶೀನೂ ನಾನೂ ಅವನ ಮನೆಯಿಂದ ಆ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಸಾರಿ ಕಾಂಗರೂಗಳಂತೆ ಕಂಪ್ಪಳಿಸಿದ್ದೆವು. ಬೆದರಿದ ಹೋರಿಗಳ ತರಹ ಎಗರಿದ್ದೆವು.

ಹಾವಿನ ತರಹ ಹುಡುಗರ ಮಧ್ಯೆ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನುಸುಳಿದ್ದೆವು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರೂ ಪಟಾಕಿ ಹಾರಿಸುವುದು, ಅಷ್ಟು ಪ್ರಚಂಡವಾಗಿತ್ತು. ಅಷ್ಟು ಭಯಂಕರವಾಗಿತ್ತು.

ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ ಹನುಮೇಶಿ ಅಂದ “ ದೀಪಾವಳಿ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನಿ ರಸ್ತೆ ಅವಾಂತರ ಕಂಡಿಯಲ್ಲ ! ಇದೂ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಾರಣ, ನಾನು ಈ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಅತ್ತೆಮನೆಗೆ ತಪ್ಪದೆ ಹೋಗುಕ್ಕೆ ” ಎಂದು.

ದಿಟ. ಅನ್ನಿಸಿತು. ಹನುಮೇಶಿ ಹೇಳಿದ್ದು. “ ಅತ್ತೆಮನೇಲಿ ಆಗಣೆ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಅವಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು ; ಆದರೆ ಸ್ವಂತ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ”

ನಮ್ಮನೆಗೆ ಬಂದಂ ಕೈ ಕಾಲೂ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಉಂಡೆ. ಉಂಡಾಯಿತು ಅಂತ ಹೇಳಿದ ಹನುಮೇಶೀನೂ ಚೂರು ಪಾರು ಅಂತ ನನ್ನಷ್ಟೆ ತಿಂದ. ಇಬ್ಬರೂ ಬೈರಕ್‌ಖಾನೆಗೆ ಬಂದೆವು. ಆಗ ಅವ ಅಂದ “ ನೋಡ್ರಪಾ ! ಈ ವರ್ಷದ ಭವಿಷ್ಯ ನನ್ನ ನಕ್ಷತ್ರಕ್ಕೆ ಏನಂತದ ಗೊತ್ತಾ ? ಸಾಡೆ ಸಾತಿ ಶುರುವಾಗ್ಗೆತಿ. ಶನಿಕಾಟ ಹಿಡೀತ ದಂತ. ಅಂದಮ್ಮಾಗ ಕಷ್ಟದ ದಿನಗಳು ಖರೇ ಅಲ್ಲವಾ. ಇನವೊಂದಿ.

ಅದರ ಜತೆಗೆ ಈಗ ; ಕೂಡಾ ಹೆಣತಿ ಇಲ್ಲದ ಅತ್ತೀಮನೀಗೆ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಅಂತ ಹೋಗಾವನಿದ್ದೀನಿ. ಮಗಳನ್ನ ಯಾಕೆ ತರಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಅತ್ತಿ ಏನಾರ ಆಡಿಕೊಂಡು ಅವಮಾನ ಮಾಡಿದ್ರೆ, ನನಗೆ ಬೋ ಸಿಟ್ಟು ಬರ್ತದಪ್ಪ. ಅತ್ತೀಮನೀಲಿ ಯಾರಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟು ತೀರಿಸಲಿ ? ಅಂದರೆ ಅತ್ತೀ ಕಾಟ ಕೊಟ್ಟರೆ ಹ್ಯಾಂಗ ಮಾಡೋದು ?

ಇತ್ತ ಶನಿಕಾಟ ! ಅತ್ತ ಅತ್ತೀಕಾಟ, ಎರಡೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಬಡಿದರೆ ಹ್ಯಾಂಗಪ್ಪಾ ಅನ್ನಿಸಿತು. ” ಎಂದ ಹನುಮೇಶಿ ಕೊರಗುವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ.

“ ಎಂತ ಶಹಣೆ ಇದ್ದಿ, ಹನುಮೇಶಿ ! ಅತ್ತಿ ಕಾಟ, ಶನಿ ಕಾಟ ಎರಡೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಡಿದರ್ರೆ ಅತ್ತೀನೂ ಶನೀನೂ ಗುದ್ದಾ ಡಿಕೋತಾರ, ನಿನಗೆ ಪೀಡೆ ಬಡಿಯೊದಿಲ್ಲ ನೀ ಆರಾಂ ಅಳಿಯನ್ನಾಂಗ ಇರಬಹುದು. ಇದೂ ತಿಳೀವಲ್ಲದಲ್ಲ ನಿನಗಾ ! ತುಂಬಾ ಬಿಸಿಲಿನ ಧಗಿ ಆತು, ಬೇಸಿಗೆಲಿ ಅನ್ನು ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಉರಿಹತ್ತಿರತದ. ಆಗ ಖಾರಖಾರದ ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿ ತಿಂದರ. ಹೊಟ್ಟೇಲಿ ಕಿಚ್ಚು ಬಿದ್ದ ಹಾಗಾದರ ಮೈತಂಪು ಕಾಣಿಸ್ತದ.” ಎಂದು ಬುದ್ಧಿವಾದ ಹೇಳಿ. ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿ, ಚಾ, ಚೂಡ ಕೊಟ್ಟು, ಕಳಿಸಿದೆ.

ದೀಪಾವಳಿ ಆಯಿತು. ಒಂದು ಫಾರ ಕಳಿತು. ಸಂಜೆ ಬಜಾರಿನಿಂದ ಮನೀಗೆ ಘೋಗ್ತಾಇದ್ದೆ, ಎದೂರಿಗೆ ಹನುಮೇಶಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಹಾಂಗ ಕಂಡಿತು. “ಹನುಮೇಶಿ!

ಹನುವೇಶಿ !” ಅಂತ ಕೂಗಿದೆ. ಅವ ನಿಂತ. ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾನೂ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ನಡೆದು ಹೋಗಿದ್ದೆ.

“ ಅತ್ತಿ ಮನೀಯಿಂದ ಯಾವಾಗ ಬಂದಿ ? ಏನು ಸುದ್ದಿ ! ಬಂದವ ನನ್ನ ಯಾಕೆ ಭೇಟಿ ಆಗಲಿಲ್ಲ ” ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ.

“ ಅತ್ತಿ ಕಾಟಕ್ಕಿಂತ ಶನಿಕಾಟ ಅಗ್ಗೀ ಭಯಂಕರ ” ಅಂದ.

“ ಅಂದರೇನೋ ? ಹನುವೇಶಿ. ಹ್ಯಾಂಗ ಹ್ಯಾಂಗೋ ಒದ್ದರಿಯಲ್ಲ ” ಎಂದೆ.

“ ಹಿಂಗಾತು ನೋಡಪಾ ! ಅತ್ತಿಮನೀಗೆ ಅಂತ ನಮ್ಮನೀಗೆ ಬೀಗ ಜಡಿದು ಹೊಂಟಿನಲ್ಲ ! ಅಲ್ಲಿ ಅತ್ತಿಮನಿ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬೀಗ ಜಡಿದಿತ್ತು. ಪಕ್ಕದ ಮನಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ನನ ಕಂಡು ನಕ್ಕಳು. ನಗ್ಗಾ ಹೇಳಿದಳು. “ ನಿಮ್ಮತ್ತಿ, ನಿಮ್ಮಾವ ದೀಪಾವಳಿ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಅಂತ, ಅವರ ಅತ್ತಿ ಅವರ ಮಾವನ ಮನೀಗೆ ಹೊರಟು ವೊರು ದಿನ ಆತು. ” ಅಂತ

ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಸ್ ಹತ್ತಿ ನಮ್ಮೂರಿಗೇ ಬಂದೆ. ಶನಿಕಾಟ ಬಡಿದರೆ ಇನ್ನೇನು ತಾನೆ ಮಾಡೋದು ? ಬಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬ ಮುಗಿಸೋದು !

ಶನಿ ಹಿಡಿದವರು ಬೇರೆ ಯಾರನ್ನೂ ಕಾಣಬಾರದಂತ. ಕಂಡರೆ ಅವರಿಗೂ ಶನಿ ಬಡಿದಾತು ಅಂತ ಎಲ್ಲೂ ಹೋಗಾಂವ ನಾನಲ್ಲ ” ಎಂದ ಹನುವೇಶಿ.

ಹಿ ತ - ವಿ ಹಿ ತ

ಕಮಲೂ ಅಪ್ಪ ಸಾವುಕಾರ

ತಿಂಗಳಿಗೆ ಐನೂರು ಪಗಾರ

ಆಳಿಯನ್ ತಂದ ಎಂ. ಎ. ಓದ್ನಿ ; ಆದ್ರೂ ಅವ N. G. O.

ಸಿದ್ಧ ಸಾವುಕಾರ್ ತೋಟಗಾರ

ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡ್ ಕಸಬುದಾರ

ಮಗಳ ಮದುವೆ ಲೌ ಮ್ಯಾರೇಜು ; ಆದ್ರೆ ಅವ ಮಿನಿಸ್ಟರ್ ಜವಾನ,

ಕಮಲೂ ಹೋಗೋದು ರಿಕ್ವಾಲಿ

ಸಿದ್ಧನ ಮಗಳು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಲಿ

ಹಲ್ಲಲ್ಲ ಕಿರೀತ ಸಿದ್ಧ ನೋಡ್ತಾನೆ ; ಸಾವುಕಾರ್ ಮನೆ ತೋಟದಲ್ಲಿ,

ಸಾವುಕಾರಪ್ಪನ ಅಳಿಯ

M. A. ಆದ್ರೆ ? ಮೇಲೇನು

ಹೊಡೀಬೇಕು ಎಡಗೈ ಹಿಡ್ನಿ, ಟಿಪಿಂಗ್ ಕಸುಬಿನ ಮುಂದೇನು ?

—M. K. S. ಐಯ್ಯಂಗಾರ್

ಕೆಟ್ಟ ಕನಸು

ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಸಾವಾನು ಹೊತ್ತು ತಂದು
ಊಟವಾಡಿ, ಸುಸ್ತಾಗಿ ಮಲಗಿದೆ ಅಂದು
ನಿದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತು ಕೆಟ್ಟ ಕನಸೊಂದು.

ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನ ವ ರಿಮಗನ ಮಗ—ಪಾಪ! ಹಣ್ಣು ಮಂದಂಕ,
ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು ಹಳೆಯ ಸೊಬಗ:

“ನಮ್ಮ ಕಾಲದಲಿ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಹತ್ತು ಗ್ರಾಂ ಅಕ್ಕಿ!
ನಾಲ್ಕು ಗ್ರಾಂ ಅಪ್ಪಟ ಡಾಲ್ಡ! ಐದು ಗ್ರಾಂ ಕಡಲೆಕಾಯಿ ಎಣ್ಣೆ!
ಕಾಲ ಕೆಟ್ಟಿತು, ಏನು ತಿನ್ನುವುದೋ ಮಣ್ಣು, ನಾ ಬೇರೆ ಕಾಣೆ!
ಹಿಂದೆ ಸಾವಿರಕೆಲ್ಲ ಹೊಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು ಒಂದು ಸೊಟಂ!
ನಿನ್ನಮ್ಮನ ಮದುವೆ ಸೀರೆ, ಕುಪ್ಪಸಕೆ ಆರೇ ನೂರು ಒಟ್ಟು!
ಈಗದನೆಲ್ಲ ನೆನೆಸಿಕೊಂಡರೆ...ಏನೋ ಹೇಳುವರಲ್ಲ ಗಾಡೆ!
ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಒಂದು ದಿನದ ತರಕಾರಿ, ತಿಂದಂ ತೇಗಂ!
ಐದೇ ರೂಪಾಯಿಗೆ ತಗೊ! ಒಂದು ಡಜನ್ ಬಾಳೆಹಣ್ಣು!
ಅಂತಹ ಹಣ್ಣು ತರಕಾರಿ ಈಗಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವುದು ಮಣ್ಣು!

ರಾಮ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಮನೆ ಹಾಳಾಗ, ಬಿಡವನ ಅಂಗಡಿಯಿಂದೆ!
ರೂಪಾಯಿಗೆರಡಂ ಗ್ರಾಂ ಅಕ್ಕಿ? ಒಂದು ಗ್ರಾಂ ಕಡಲೆಕಾಯಿಣ್ಣೆ!
ಕಂಡಿಲ್ಲ ಕೇಳಿಲ್ಲ—ರೂಪಾಯಿಗೊಂದು ಹಾಳಿ ಬಾಳೆಹಣ್ಣೆ?
ಭಗವಂತ! ಇನ್ನೇನು ನೋಡುವುದೋ ಈ ಮಂದಿಗಣ್ಣುಗಳು!
ನಾನು ಒಂದು ಕ್ಯಾರೆಟ್ ಚಿನ್ನ ನೋಡಿದ್ದು ಇದೇ ಮೊದಲಂ!
ನಮ್ಮ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಂಗಿಯಂತೆ ಆರು ಕ್ಯಾರೆಟ್ ಚಿನ್ನದೊಡವೆಗಳು!”

ಕನಸು ಮುಗಿಯಿತು; ಏನೋ ಕಸಿವಿಸಿ, ಕಣ್ಣು ತೆರೆದೆ
ಅದಳ ಕೂಗಂ “ಏಳಿ! ಕಾಫಿ ಆರಿ ಆರಗುತಿದೆ”
ತಲೆ ಸಿಡಿಯಂತಿತ್ತು, ಎದ್ದು ಕುಳಿತಂ ಕಾಫಿ ಕಂಡಿದೆ.

ಬುಸುಗುಟ್ಟಿದಳು ಮಡದಿ, ಹಿಡಿದು ಋಣ-ರಸೀತಿ :
“ ಪ್ರತಿ ಸಾಮಾನಿಗೂ ದಂಡ ಎರಡಾಣೆ ಜಾಸ್ತಿ!
ಅದೇನೂ, ನಿವುಗೆ ರಾವುಶೆಟ್ಟಿಗೆ ಪರವು ದೇಣಿಸ್ತಿ ! ”

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮುಂಚದ ಮೇಲೆ ನಿಂತೆಂದೆ :
“ ಅಗ್ಗ ! ಅಗ್ಗ ! ಹೊಲಗ್ಗ ! ನಿನಗೊಂದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ !
ತಿನ್ನುವೆ ಮುಂದೆ ರೂಪಾಯಿಗೊಂದೂ ಕಿಲೊ ಹುಲ್ಲ !
ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲಿಡು ಮನೆ ಹಿತ್ತಾಳೆ ಪಾತ್ರೆಯೆಲ್ಲ !
ಎಷ್ಟು ಕ್ಯಾರೆಟ್ ಸವೆದಿದೆಯೊ ದೇವರೇ ಬಲ್ಲ ! ”

ನನ್ನೊಡತಿ ಚೀರಿದಳು ಮಗನಿಗಿಂದಳಳುತ್ತ :
“ ಬೇಗ ಕರೆಯೊ ಡಾಕ್ಟರನು, ಹೋಗು ಓಡುತ್ತ !
ಅಯ್ಯೋ ! ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತೂ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದರಲ್ಲ ! ”

“ ಮುಂಚೆ ಬಾಯಿ ! ನನಗೇನೂ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿಲ್ಲ
ನಿವುಗೆ ಮುಂದಾಲೋಚನೆಯೆ ಇಲ್ಲ ; ” ಎಂದಂದೂ
ಮಲಗಿದೆ ಕೋಪಬಂದೂ ಮತ್ತೆ ಮುಸುಕೆಳೆದುಕೊಂಡು.

—ಎಂ. ಆರ್. ಕೆ. ಮೂರ್ತಿ.

ಪುರಸೊತ್ತಿದ್ದಿದ್ದರೆ....

ದಿನವಿಡಿ ಅಫೀಸು
ಸಂಜೆಗೆ ರೇಪ್ ಕೂಡ
ಮನೆ ಸಣ್ಣದು, ನೆಂಟರಂ ಬೇರೆ !
ಮಕ್ಕಳು, ತಿಗಣೆ, ಸೊಳ್ಳೆ, ಮೇಲೆ !
ಇನ್ನೆಲ್ಲಿದೆ ಚಿನ್ನ ! ಪ್ರಣಯಕೆ ಪುರಸೊತ್ತು ?
ಹೋಗಲಿ ಬಿಡು ಪುರಸೊತ್ತಿರದೆ ಒಂಭತ್ತು !
ಪುರಸೊತ್ತಿದ್ದಿದ್ದರೆ...ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು !!!

—ಎಂ. ಆರ್. ಕೆ. ಮೂರ್ತಿ

ದೂರವಾಣಿ ಡೇಂಜರು

“ ಏರೋಪ್ಲೇನ್ ಅತ್ತಿಸೋ ಈ ಬೊಡ್ಡೀವಂಗನ ” ಎಂದೂ ಘರ್ಜಿಸಿದರು. ಮುಳ್ಳೂರಿನ ಸಬ್ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್ ದೊಂಗಣ್ಣ ಬಾಬುಗಳು, ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಂದ ಮದ್ದೂರಾಯ ತನ್ನನ್ನೇ ಎಲ್ಲಿ ಏರೋಪ್ಲೇನ್ ಹತ್ತಿಸುವರೋ ಎಂದೂ ಶಂಕೆಯಿಂದ ನೋಡಿದ.

“ ಯಾರೋ ಏರೋಪ್ಲೇನ್ ಹತ್ತಿಸಿಬೇಕೊಂದಿದ್ದೀರಲ್ಲ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರೇ...” ಎಂದೂ ಹಲ್ಲು ಕಿರಿದು ಕೇಳಿದ.

“ ಇನ್ಯಾರ್ ? ಈ ಬದ್ಮಾಪ್‌ಗೊಳ್ಳೆಲ್ಲ ಬೊಕ್ಕಗೆ ಆಕ್ಟೇಕು...” ಎಂದರೂ ಬಾಬುಗಳು.

“ ಯಾವ ಬದ್ಮಾಪರನ್ನ... ? ”

“ ಅವ್ವಲ್ಲ ಈ ಸೆಂಟ್ರಿ ಮುನಿಯಂ.... ”

“ ಯಾಕೆ ಅವನೇನು ಮಾಡಿದ... ? ”

“ ಏನು ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲ ಅಂತ ಕೇಳ್ತೆ ಮಂದೂರಾವ್. ಈ ಭಡವಾ ಎಲ್ಲಾನೂ ನನ್ನ ತಲೇಗೇ ತರತವ್ವ. ಅಲ್ಲಿ ಈಟು ವರ್ಷ ಸರ್ವೀಸು ಆಕವ್ವ ಪೋಲೀಸ್‌ನೋರ ಬುದ್ದಿ ಇನ್ನೂ ಬರ್‌ಬ್ಯಾಡ್ವ ? ”

“ ಯಾಕೆ. ಇವನಿಗೆ ಜಬರದಸ್ತಿ ಕಮ್ಮಿ ಅಂತ ನಿಮ್ಮ ಆಂಬೋಣವೇನು... ? ”

“ ಅಲ್ರೀ ಯಾರ್ತಾವು ಎಂಗೆ ಮಾತಾಡ್ಬೇಕು ಅಂತ ತಿಳಿಯೋಕಿಲ್ವಲ್ಲಿ ಈ ಬೇಕೂಪನ್ನೆ. ನಿನ್ನೆ ಎ. ಎಸ್. ಪಿ. ಗೋಳು ಪೋನ್ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಇವ ಪೋನ್ ತಕ್ಕಂಡಿ ಮಾತಾಡೋದಾ... ? ”

ಮದ್ದೂರಾಯನಿಗೆ ಮುನಿಯನ ತಪ್ಪು ಅರ್ಥವಾಗದೆಯೇ ಉಳಿದಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದ.

“ ಏನು ಮಾತಾಡ್ವ... ? ”

“ ಅವನಜ್ಜಿ ತಲೇ...” ಎಂದರೂ ಬಾಬುಗಳು ಖಾರವಾಗಿ.

“ ನೀವು ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗೋದಾದ್ರೂ ಹೇಗೆ ಬಾಬುಗಳೇ...?”

“ ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥ ಆದ್ರೆಷ್ಟು ಓದ್ರೆಷ್ಟು ಸಂವೈ ಓಗ್ರಿ...” ಎಂದರು ಬಾಬುಗಳು ಮತ್ತೆ ರೇಗುತ್ತಾ. ಮೊದಲೇ ಕ್ರೈಂಪ್ರಾಂಚ್ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರಂ. ಮಾತಿನಲ್ಲೇ ಮದ್ದು ಹಾರಿದ ಜರ್ಬು, ಇನ್ನೂ ಅವರು ರೇಗಿದಾಗ ಕೇಳಬೇಕೆ? ಉಗ್ರ ನರಸಿಂಹ ದೇವರಂ ತಣ್ಣಗೆ ಕೈ ಕಟ್ಟಿ ಕೂಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಮದ್ದೂರಾಯನಿಗೆ ಬಾಬುಗಳ ಮಾತಿನಿಂದ ಅಥವಾ ಸಿಡುಕಿನಿಂದ ಏನೂ ಅನ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ. “ ಥೂ .ಚೇ ” ಎಂದೂ ಉಗ್ರಿಸಿ ಕೊಂಡೂ ಅಭ್ಯಾಸವಿದ್ದ ಮದ್ದೂರಾಯನಿಗೆ ಈ ಸಣ್ಣ ಉಗಿತವನ್ನು ಒರಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟವೇ. ಒರಸಿಕೊಂಡ ದೊಂಗಣ್ಣ ಬಾಬುಗಳ ಮೂಗಿಗೆ ತುಪ್ಪ ಸವರವ ಸಾಹಸ ಮಾಡಿದ.

“ ವಜ್ರಾದಪಿ ಕಠೋರಾಣಿ. ಮೃದೂನಿ ಕುಸುಮಾದಪಿ ಅಂಬೋ ಹಾಗೆ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ಬಲ್ಲಿ ಬಾಬುಗಳೇ. ತಮ್ಮ ಕೋಪವಾರಿದಮೇಲೆ ಹೇಳ್ಳಿ.” ಎಂದೂ ಮದ್ದೂರಾಯ ಅಸ್ತಮಾಶಾಂತಿ ಬೀಡಿಯೊಂದನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸಿಕೊಂಡ.

“ ಅಲ್ಲೀ ಎ. ಎಸ್. ಪಿ, ಗೋಳ ಪೋನು ಅಂತ ತಿಳಿದ್ಮೇಕೆ ಇವ್ನು ಅದ್ನ ಅಂಗೇ ಮಂಡಗ್ಬಟ್ಟು ಕಂಬಿ ಕೇಳ್ಬೇಡ್ವಾ ?”

“ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ರಿ ಬಾಬುಗಳೇ. ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ಉಂಟೆ. ಸಾಹೇಬ್ರು ತಾನೇ ಏನು ತಿಳಿಕೊಂಡಾರು ?”

“ ಆ ಸಾಹೇಬಾ ಏನು ತಿಳಿಕೊಂಡ್ರೆ ನವಂಗೇನಿ. ಮೊದ್ಲೇ ಈ ಬೇಕೂಪನ್ನೆ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಲಾ ಈ ಪೋನನ್ನ ಇಸ ಕಂಡಾಗೆ ಕಾಣು ಅಂತ. ಆದ್ರೆ ಇವ ಕೇಳ್ತಲ್ಲವಲ್ಲ...”

“ ಇವ್ನು ಅದ್ನ ಕೇಳ್ತಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಈಗೇನು ಉಳಿದು ಹೋಗಿದ್ದು ? ಮದ್ದೂರಾಯ ತುಸು ಧನಿ ಎತ್ತರಿಸಿಯೇ ಕೇಳಿದ.

“ ಏನಾಯ್ತು ಆಂತೀರಲ್ಲೀ, ಒಳ್ಳೇ ಎಳೇ ಮಗ ಕೇಳ್ತಾಗೆ...”

“ ಒಳ್ಳೇ ಚೆನ್ನಾಯ್ತಲ್ಲ ನನಗೇನು ಸ್ವಾಮಿ ಗೊತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಏನು ನಡೆದಿದೆ ಅಂತ...” ಎಂದೂ ತಲೆ ತೂರಿಸಿಕೊಂಡ ಮದ್ದೂರಾಯ.

“ ಏನು ನಡೆದೈತಾ. ಈ ಬೊಡ್ಡೀ ಐದ... ಈ ಸೆಂಟ್ರಿ ಮುನಿಯಂ ಮನೆ ಆಳ... ನನ್ನ ತಲೇನ ಬೋಳಿಸ್ಬಟ್ಟ ನೀರಿಲ್ಲದೇಯೇ...”

ಮದ್ದೂರಾಯನಿಗೆ ಈ ಸುತ್ತ ಬಳಸು ಮಾತುಗಳಿಂದ ಯಾವುದೂ ನಡೆದಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ, ಮುನಿಯಂನಿಂದ ಯಾವ ಘನಂದಾರಿ ತಪ್ಪು ಆಗಿರಬಹುದು ಎಂಬುದರ ಅರಿವಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ, ಅವನು ಮಾತನಾಡದೆ ಧಂ ಎಳೆದು ಹೊಗೆಯಂಗೊಳುತ್ತಾ ಮುಂಗುಮ್ಮಾಗಿ ಕುಳಿತ.

“ ಬೈಲವಂಗಳಲದ ರುಸ್ತಂ ಕೇಡಿ ಲಕ್ಕನ್ನ ಎಂಥಾ ಕಷ್ಟ ಬಿದ್ದು ಇಡಿದಿದ್ದಿ ಅನ್ನೋ ಇಷ್ಟ ನಿವಂಗೊತ್ತಲ್ಲ ಮಂದೂರಾವ್. ”

“ ಗೊತ್ತು. ಅವನ ತಾಯಿನಾ ನೆ ವಂಗನ್ನ ಬುದ್ದಿ ಹೇಳಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹಿಡೊಂಡು ಬಂದಂ ನಿಮ್ಮ ವಶಕ್ಕೆ ಲಕ್ಕನ್ನ ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದಲ್ಲ, ಆ ಲಕ್ಕನ್ನ ತಾನೇ ನೀವು ಹೇಳೋದಂ ? ”

“ ಉ...ಉ...ಅದೇ ಲಕ್ಕನೇ...” ಎಂದಂ ಉಗಂಳಂ ನಂಗಳಿದರು. ಲಕ್ಕ ಸಿಕ್ಕ ಬಗೆಯನ್ನ ಮಂದೂರಾಯಂ ಇಷ್ಟು ದಿಟವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದು ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

“ ಏನಾಯ್ತು ಅವನ್ನ ಈಗ...? ”

“ ಏನಾಯ್ತದೆ. ಆ ರುಸ್ತಂ ಕೇಡೀನ ಈ ಮಂನಿಯಂ ಲಾಕಪ್ಪಿಂದ ಬುಟ್ಟು ಬುಟ್ಟಿ ಏನಾಯ್ತದೆ. ಅವ ಅಕ್ಕಿ ಅಂಗೆ ಆರಿ ಒಂಟೋಗವ್ವೆ...”

“ ಆ ! ಮಂನಿಯಂ ಅವನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟೆ. ಅದ್ಯಾಕೆ ಬಿಟ್ಟು...” ಎಂದಂ ಗಾಭರಿ, ಅಚ್ಚರಿ ಸಮಾನವಾಗಿ ಬೆರೆತ ದನಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದ ಮಂದೂರಾಯಂ.

ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದ ಮಂನಿಯಂ ಮಧ್ಯೆ ಮೂಗಂಹಾಯಿಸಿ ಹೇಳಿದ.

“ ನಾನಂ ಬುಡ್ಲಿಲ್ಲ ಸಾರ್. ಎ. ಎಸ್. ಪಿ. ಸಾವಿಬ್ರ ಬುಡಂ ಅಂದ್ರು ನಾನಂ ಬುಟ್ಟೆ...”

“ ಅವರು ಬುಡಂ ಅಂದ್ರು ಇವ ಬುಟ್ಟು. ಸಾವಿಬ್ರ ನಿನ್ನಾವು ಬಂದಂ ಲಕ್ಕನ್ನ ಬುಟ್ಟುಡು ಮುನಿಯಂ ಅಂತ ಏಳಿದ್ರ...? ” ಬಾಬುಗಳಂ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದಲೇ ಕೆಂಡವನ್ನ ಕಾರಿದರು.

“ ಅಂಗಲ್ಲ ಬುದ್ದಿ. ಅವರು ಟೆಲಿಫೋನ್ನಾಗೆ ಏಳಿದ್ಮೇಕೆ ಬುಡ್ಡೆಯಿರೋ ಕಾಯ್ದಾ ? ”

“ ಟೆಲಿಫೋನ್ನಾಗೆ ಅವರೇ ಯೋಳಿದ್ರ ಅನ್ನೋಕೆ ಪ್ರಾಪೇನೈತೆ ಕೇಳಿ ಮದ್ದೂ ರಾವ್ ” ಎಂದು ಬಾಬುಗಳಂ ಮಂದೂರಾಯಂನನ್ನ ತಿವಿದು ಹೇಳಿದರು.

“ ಪೋನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಾಹೇಬ್ರ ನಾನೇ ಎ. ಎಸ್. ಪಿ. ಮಾತಾಡೋದಂ ಅಂತ ಏಳಿದ್ರಲ್ಲಾ ” ಎಂದ ಮಂನಿಯಂ ತಲೆ ಕೆರೆದಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

“ ನಿನ್ನ ಮನೆ ಆಳಾಯ್ತು. ಪೋನ್ನಾಗೆ ಯಾವ ಬೇವಾರ್ಸಿ ನನ್ನಗನೂ ನಾನೇ ಸಾಹೇಬ ಅಂತ ಏಳೊಂತಾನೆ. ಅದ್ಯೆ ನೀನಂ ಏಕ್‌ದಂಡಂ ಲಕ್ಕನ್ನ ರಿಲೀಜ್ ಮಾಡ್ಬಡಾದಾ ? ” ಎಂದರು ಬಾಬುಗಳಂ, ಮಂನಿಯಂನ ಮೇಲೆ ಮಾತಿನ ಚಾಟಿಯನ್ನ ರಾಚುತ್ತಾ.

“ ಆಲ್ವಾ ಬಾಬುಗಳೇ ಎ. ಎಸ್. ಪಿ. ಗಳಂ ಪೋನ್ ಮಾಡಿದಾಗ ನೀವಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದಿ ? ”

“ ನಾನು ರೌಂಡ್ ಹೋಗಿದ್ದೆ, ”

“ ರೌಂಡ್ ಅಲ್ಪ ಬಂದ್ವಿ, ತಾವು ಸಿಂಗಾರಿ ಓಟಲೆ ಕಾಪಿ ಕುಡೀಲಿಕ್ಕೆ ಓಗಿದ್ದಿ ”
ಮಂನಿಯ ಮದ್ಯೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿದ.

“ ಸಂವಿರೋ ಬೇಕೂಪ. ” ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಬೈದು ಬಾಯೊಮ್ಮಿಚ್ಚಿಸಿದರೂ,
ಬಾಬುಗಳು.

“ ನೋಡಿ ಮದ್ದೂರಾವ್, ನಾನಿಲ್ಲೆ ಇದ್ದಾಗ ಪೋನ್ ತಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದು ಇವನ
ತಪ್ಪು. ಲಕ್ಕನ್ನ ಬುಟ್ಟಿದ್ದು ಸಂತರಾಂ ತಪ್ಪು. ಲಕ್ಕನೆ ಪುಡಾರಿಗೋಳ ಕಂವೊ
ಕ್ಕಿತ್ತೆ. ಅವುಗೋಳೆ ಸೇರಿ ಬುಡಸವ್ರ. ಎಲ್ಲಾ ನಂಗೊತ್ತೆತ್ತೆ, ಆದ್ರೆ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟು
ಅಂತ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಕಂಕಿರೋವಾಗ ನನ್ನ ಕೇಳ್ತೆ ಮಾಡ್ತೆ ಕೇಡಿಗೋಳ ಬುಡ್ಬೋದಾ?

“ ಅಲ್ಲಾ ಬಾಬುಗಳೇ ಸಾಹೇಬ್ರ ಪೋನ್ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದವೇಲೆ ಇವ ಏನ
ಮಾಡೋಕಾಗುತ್ತೆ ? ” ಮದ್ದೂರಾಯ ಕೇಳಿದ,

“ ಯಾವ ಸಾವಿಬಾ ಒಪ್ಪೊಂತಾನೆ ಪೋನ್ ಮಾಡ್ತೆ ಅಂತಾ ? ”

“ ಯಾಕೆ ಎ ಎಸ್. ಪಿ. ಗಳು ತಾನೆ ಪೋನ್ ಮಾಡಿದ್ದು ? ”

“ ಬೆಳಗಾನ ಓಗಿ ಎ. ಎಸ್. ಪಿ. ಗೊಳ್ಳ ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವ ಮುಖದ ತುಂಬ
ಉಗಿದು ಕಳಿಸ್ತ ನಂಗೆ ತಿಳಿತಾ... ? ”

“ ಯಾಕೆ ಅವರು ಹೇಳಿಲ್ಲವೇನು ? ”

“ ಅವನು ಹೇಳಿದ್ದೊ ಬುಟ್ಟೊ ಅದ್ಯೆ ಪ್ರಾಪೆಲ್ವೆತ್ತೆಯೇಳಿ. ನಾನೇ
ಪೋನ್‌ನಾಗೆ ಮಾಡ್ತಾಡ್ತೆ ಅನ್ನೋದ್ನ ಸಾಬೀತು ಪಡಿಸಿ ಅಂತ ಎಳ್ಳ, ಅವ.
ಏಟಾದ್ರೆ ಅವನ್ನು ಬೆರಕ ರಕ್ತ ಮಂದೂರಾವ್ ಅವನ ತಂದೆ ತಂದೆ ಪೋಲೀಸ್‌ನಲ್ಲಿ
ದ್ದೋರು. ಅವನ ತಾಯಿ ಅಪ್ಪ ರಾಜಕೀಯದಾಗೆ ಪುಡಾರಿಗೊಳಾಗಿದ್ದೋರು.
ಎರಡು ರಕ್ತಾನು ಬೆರಕಿ ಆಗ್ಗಿತ್ತೆ. ಅಂಥೋದ್ರೊಳಗೆ ಅವ ಒಂದು ಪಕ್ಷ ಏಳಿದ್ರಾವೆ
ಒಪ್ಪೊಂತಾನಾ— ” ಎಂದು ಬಾಬುಗಳು ಬೀಡಿ ಬೊಂಡಲಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿದರು.

ಈಗ ಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಾಯ್ತಲ್ಲ. ಎನ್ನಾಡೋದು ಅಂತ ಕೇಳ್ಲಿಲ್ಲೇ ”

“ ಕೇಳ್ತೆ ಇರ್ರೇನ್ನೇನಿ. ಲಕ್ಕನ ಬದ್ಲಿಗೆ ಯಾವೋನಾರ ಸಿಕ್ಕಿದ್ರೆ ಅವ್ವ
ಲಕ್ಕ ಅಂತ, ಇಡ್ಕೊಂಡಿ ಲಾಕಪ್‌ಗೆ ಆಕಿ ಅಂದ್ರಾ ಎ. ಎಸ್. ಪಿ. ಗೋಳು...”

“ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ನಿಮ್ಮ ಪೋಲೀಸ್ ಆಡಳಿತ ” ಎಂದು ಮದ್ದೂರಾಯ ತನ್ನ
ಪೀತ ನಗೆಯನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿದ.

ಈ ವೇಳೆಗೆ “ಟ್ರಿಣ್...ಟ್ರಿಣ್...” ಎಂದೂ ಪೋನ್ ಬಡಿದಂಕೊಳ್ಳಲೂ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಮುನಿಯ ತಕ್ಷಣವೇ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲೂ ಧಾವಿಸಿದ. ಬಾಬುಗಳು ಅವನ ಕತ್ತಿನ ಪಟ್ಟಿ ಹಿಡಿದು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿದರು.

“ಇನ್ನೊಂದಪ ಅದಕ್ಕೆ ಕೈ ಮಡಗ್ಗೆ ನಿನ್ನ ಕೈ ಕೂದಂಬುಟ್ಟೇನು ಉಸಾರ್. ಅದು ಅಂಗೇ ಬಡ್ತೊಳ್ಳಿ...” ಎಂದೂ ಹೇಳಿ ಪೋನನ್ನು ತಾವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಮುನಿಯನ್ನೂ ಏರೋಪ್ಲೇನ್ ಹತ್ತಿಸಲೂ ಲಾಕಪ್‌ಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ದೂರವಾಣಿ ಬಡಿದಂಕೊಳ್ಳುತ್ತರೇ ಇತ್ತು.

ಮದ್ದೂರಾಯ “ಅಂತೂ ಈ ದೂರವಾಣಿ ಬಲೂ ಡೇಂಜಿರ್ರಿ...” ಎಂದೂ ಉದ್ಗರಿಸುತ್ತಾ ಮನೆಯತ್ತ ಕಾಲೂ ಹಾಕಿದಾಗ ರಾತ್ರಿಯಾವರಿಸಿತ್ತು.

—ಕೆ. ಎನ್. ಕಿಟ್ಟಿನ್.

ಕಾಡಬೇಡ

ಬಳೆ ಬೇಕು, ಸರಬೇಕು. ತರಬೇಕು ಎಂದೂ
ಕಾಡಬೇಡವೇ ಹುಡುಗಿ ಬಡವ ನಾನಿಂದೂ !
ಕಾವಿಯೋ, ಖಾಕಿಯೋ, ಖಾದಿಯೋ ತೊಟ್ಟು
ಹೊರಡಬೇಕಾದೀತು ನಾ ಮನೆಯ ಬಿಟ್ಟು !

—ತ್ರಿಮೂರ್ತಿ

“ವಿದೇಶಿ ವಿನಿಮಯ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿ ನಮ್ಮ ಮಾನ ಉಳಿಸಿ” ಎಂದೂ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಹಲವಾರೂ ಸ್ಪರ್ಧಿಗಳು ಹಣಕಾಸಿನ ಇಲಾಖೆಯವರನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡರೆಂಬುವುದೂ ಶುದ್ಧ ಸಂಕಲ್ಪಂತೆ.

* * * *

೨೦ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಮದುವೆಯಾದಾಗಿನಿಂದ ಉಬ್ಬಸ ಬಂದೂ ನರಳುತ್ತಿದ್ದವನಿಗೆ ಮೊನ್ನೆ ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ವಾಸಿಯಾಯಿತಂತೆ. ಹೆಂಡತಿ, ಪಾಪ ! ಸತ್ತು ಹೋದಳಂತೆ.

ಒಬ್ಬರ ಉಸಿರು ನಿಂತರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರೂ ಸಲೀಸಾಗಿ ಉಸಿರಾಡಬಹುದೇನೋ ?

ಜಿವ್ಯ ಮಲ್ಲಯ್ಯ

ಮೇಲ್ ಬೀದಿ ಮಲ್ಲಯ್ಯ
ಮನೆಗೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬ
ಆತನ್ ಸ್ತಿತಿಗತಿಯೆಲ್ಲ
ಬಲ್ಲ ದೇವ್ರೊಬ್ಬ

ಕಾಸ್ ಬಿಚ್ಚೋನಲ್ಲಾಂತ
ಬಾಳ್ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ
ಆದ್ರೂನೂ ಯಾರೊಬ್ಬಗೂ
ಬ್ಯಾಡ ಅವನ ಸುದ್ಧಿ

ಇದ್ದಿದ್ದೆಂಗೆ ಬಿತ್ತಪ್ಪೊ
ಪೇಪರಿನಾಗ್ ಬಾತ್ರಿ
ಮಲ್ಲಯ್ಯ ಹತ್ಸಾವ್ರ
ದಾನ ಕೊಟ್ಟ ಬಾತ್ರಿ

ಹನ್ನಂತನ್ ಗುಡಿ ಕಟ್ಟೋಕೆ
ಹತ್ಸಾವ್ರ ಕೊಟ್ಟ
ಮಲ್ಲಯ್ಯ ದೊಡ್ಡನ್ನ
ಅನ್ನಿ ಸೋಬಿಟ್ಟ

ಪೇಪರಿನಾಗ್ ಓದ್ಬಿಟ್ಟ
ಮಲ್ಲಯ್ಯನ ಸುದ್ಧಿ
ಕನ್ನೋಜಿಗೆ ಬಂತವನ
ಕತ್ತಿ ಹಿಸಕೋ ಬುದ್ಧಿ

ಜಿಪುಣಾಂತನ್ನಿ ಸೊಂಡಂ
ಬೋಕಾಲ ಬಾಳ್ವ
ಗುಡಿ ಕಟ್ಟೋಕೆ ಕಾಸ್ ಕೊಟ್ಟೋ
ಕಳ್ಳ ಬಂದಂ ನಗ್ಗ

(ಇರಲೇಳಿ ! ಮಲ್ಲಯ್ಯ
ದೇವ್ರ ಪಾದ ಸೇರ್ದಾ)

—ಅಳ್ಳಿಗಮಾರ.

ಒಂದು ಟ್ರಂಕ್‌ಕಾಲ್

“ಹಲ್ಲೋ ಎಚ್ಚೇಂಜ್”

* * * *

“ಹಲ್ಲೋ ಹಲ್ಲೋ ಹಲ್ಲೋ”

* * * *

“ಹಲ್ಲೋ ಎಚ್ಚೇಂಜ್”

“ಯಾ...ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜ್ ಹಿಯರ್”

“ಇದು ನಾನು ಕಣ್ರೇ, ಸಣ್ಣಪ್ಪ ; ಮಾತಾಡ್ತಿರೋದು ತಿಂಗಳೂರಿಗೆ ಒಂದು ಟ್ರಂಕ್‌ಕಾಲ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು.”

“ನಂಬರ್ ಪ್ಲೀಸ್”

“ತಿಂಗಳೂರಿಗೆ ನನ್ನ ಭಾವಮೈದಂಗೆ ಟ್ರಂಕ್‌ಕಾಲ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೀ”

“ಭಾವಮೈದನ ನಂಬರ್ ಯಾವುದು ಸ್ವಾಮಿ ?”

“ನಂಬರ್ ಎಲ್ಲಿ ಬಂತ್ರೀ...ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಭಾವಮೈದ ವೆಂಕಟಕೃಷ್ಣ ಡಾಕ್ಟರ್‌ ತಿಂಗಳೂರಲ್ಲಿ. ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಜಂಟ್ ಟ್ರಂಕ್‌ಕಾಲ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಅಂತೀನಿ.”

“ನಿಮ್ಮ ಭಾವಮೈದಂಗೆ ಫೋನ್ ಇದೆಯಾ ಸ್ವಾಮಿ ?”

“ಇಲ್ದೆ ಮತ್ತೆ !...ತಿಂಗಳಿಗೆ ಹತ್ತಾವರ ದುಡಿತಾನೆ...ಫೋನ್ ಒಂದಲ್ಲ, ಎರಡಿವೆ ತಿಳಿತೆ ? ಮನೇಲೊಂದಂ, ಆಸ್ಪತ್ರೆಲೊಂದಂ...”

“ಹಾಗೇನು ? ಆ ಫೋನ್ ನಂಬರು ಯಾವುದು ಅಂತ ನಾನು ಕೇಳ್ತಿರೋದು.”

“ಅಯ್ಯೋ...ಅಯ್ಯೋ...ಫೋನ್ ಆಫೀಸಂದ್ಮೇಲೆ ನಿವಂಗೇ ನಂಬರ್ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ಹ್ಯಾಗೆ ? ಚಲೋದಾಯ್ತು ಬಿಡಿ. ಸದ್ಯ ಅದು ಯಾವ ನಂಬರೋ ನನಗೆ ಬೇರೆ ಜ್ಞಾಪಕ ಇಲ್ಲ. ಸದ್ಯ ಬೇಗನೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ನಂಬರ್ ಕೊಡಿ ಎರಡೇ ಮಾತು ಆಡಿಬಿಟ್ಟು ಹೋಗ್ತೀನಿ. ಹೋಟಲಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರೇ ಇರೋದು.”

“ಹೋಗಲಿ ಬಿಡಿ, ನಂಬರು ಯಾವುದು ಅಂತ ನಾವೇ ಕಂಡುಕೊಂಡೀವಿ.”

“ಸದ್ಯ ಅಷ್ಟು ಮಾಡಿ...ಏನು ಮಾತಾಡಬಹುದೇ ಈವಾಗ ?”

“ ಕೊಂಚ ತಾಳಿ ಕನೆಕ್ಷನ್ ಕೊಡ್ತೀನು.”

“ ಕನೆಕ್ಷನ್ ಗಿನೆಕ್ಷನ್ ಎಲ್ಲ ಆಮೇಲೆ ಕೊಡಿ ..ಸದ್ಯ ಮಾತಾಡೋದಕ್ಕೆ ಬಿಡಿ, ಹಲ್ಲೋ ವೆಂಕಟ, ಹಲ್ಲೋ ವೆಂಕಟ ”

“ ತಾಳಿ ಸ್ವಾಮಿ, ಮಾತಾಡೋದಕ್ಕೆ ಕೊಂಚ ತಡ ಇದೆ. ಕನೆಕ್ಷನ್ ಸಿಗಬೇಡವೆ ? ಮಾತಾಡೀರಂತೆ, ಕೊಂಚ ತಾಳಿ, ರಿಂಗ್ ಮಾಡ್ತೇವೆ.”

“ ರಿಂಗ್ ಮಾಡ್ತಾರಂತೆ...ಏನು ರಿಂಗೋ, ಏನು ಮಣ್ಣೋ...ನಮ್ಮಮ್ಮ ಅಲ್ಲಿ ಸಾಯ್ತಿದಾರೆ, ರಿಂಗ್ ಮಾಡ್ತಾನಂತೆ ಈತ.”

“ ತಗೊಳ್ಳಿ ಈಗ ಮಾತನಾಡಿ.”

“ ಹಲ್ಲೋ ಹಲ್ಲೋ ವೆಂಕಟಾ ”

“ ಏನೀ ಕೇಳೋದೇ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಬಡ್ಕೋತಿದೀನಿ. ಓಹೋ, ಫೋನ್ ಹಿಡಿದದ್ದು ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿದೆಯೇ...ಥೂ...ಹಲ್ಲೋ ಹಲ್ಲೋ ವೆಂಕಟಾ.”

“ ಯಾರು ಮಾತಾಡ್ತಿರೋದು.”

“ ಯಾರು ವೆಂಕಟಾನೆ ”

“ ಯಾರ್ತೀ ಮಾತಾಡ್ತಿರೋದು ”

“ ನಾನು ಕಣೋ ನಾನು ”

“ ನಾನು ಅಂದರೆ ಯಾರ್ತೀ ”

“ ನಾನು ಕಣೋ ನಿನ್ನ ಭಾವ, ಗುಬ್ಬಾಲೆಯಿಂದ.”

“ ಓಹೋ ಗುಬ್ಬಾಲೆ ಭಾವನೋ ! ಏನು ಭಾವ, ಏನು ಸಮಾಚಾರ ? ”

“ ಮತ್ತೇನಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಖಾಯಿಲೆ ಜೋರಾಗಿದೆ; ಬದುಕೋ ಆಸೆಯಿಲ್ಲ. ಈವಾಗಲೋ ಇನ್ನೊಂದು ಗಳಿಗೆಲೋ ಅನ್ನೋ ಹಾಗಿದೆ. ಡಿಲ್ಲಿಗೆ ನನ್ನ ತಮ್ಮನಿಗೆ ತಂತಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ. ಆತ ಬರೋದು ಎರಡು ದಿನ ಆಗಬಹುದು, ಆತ ಬರೋತನಕ ಜೀವ ಹಿಡಿದಿರಬೇಕು, ನಿನ್ನ ಹತ್ರ ಹೇಳಿದರೆ ಏನಾದರೂ ಮಾಡೀಯೆ ಎಂದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ..”

“ ನಾನು ಬರಬೇಕಂತೀರ ”

“ ಹೌದು, ಬಂದರೆ ವಾಸಿ. ಬರ್ತಾ ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಗಿಂಜಕ್ಷನ್ ತರಬೇಡ. ಅದೇನೋ ವಾಯು ಇದೆಯಂತಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ತಗೊಂಡು ಬಾ.”

“ ಏನು ತರಬೇಕು ಭಾವ ”

“ ನಾಯು ”

“ ಏನು...ಸರಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿಸಿಲ್ಲವಲ್ಲ ”

“ ನಾಯು ಕಣೋ ನಾಯು ”

“ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ ಭಾವ. ಅಂತೂ ನಾನು ಬರ್ತೀನಿ — ಬಂದ ಮೇಲೆ ನೋಡೋಣ.”

“ ಥೂ...ನೀನು ಸಂಮ್ಮನೆ ಬಂದರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೋ—ಆ ವಾಯು ತಗೊಂಡು ಬಾ. ”

“ ಅದೇನು ವಾಯುವೋ—ತಿಳಿಲಿಲ್ಲ ಭಾವ. ”

“ ಎಂಥಾ ಡಾಕ್ಟರೋ ನೀನು—ಅವತ್ತು ನಿಮ್ಮಮ್ಮನಿಗೆ ಸಾಯೋದಕ್ಕಿಂತೆ ಅದೇನೋ ವಾಯು ಕೊಟ್ಟು ಹಾರಿಹೋಗೋ ಜೀವಾನ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದ ರಂತೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಳು. ಆ ವಾಯು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ತಮ್ಮ ಡಿಲ್ಲಿಂದ ಬರೋ ತನಕ ಅಮ್ಮ ಉಸಿರಾಡಿಕೊಂಡಿರೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡೋಕಾಗುತ್ತೆಯೋ ನೋಡೋಣಾಂತ ನಿನಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ್ದು.”

“ ಆಕ್ಸಿಜನ್ನೇ ನೀನು ಹೇಳ್ತಿರೋದು.”

“ ಹಾಂ ಅದೇನೇ.. ಹಸೀಜೆನ್ನೋ, ಏನು ಮಣೋ...ಒಟ್ಟಾರೆ ವಾಯು ಅಲ್ವೇ ಅದು—ಅದನ್ನ ತಗೊಂಡು ಬಾ.”

“ ಆದರೆ ಭಾವ, ಆಕ್ಸಿಜನ್ನೂ....”

“ ಆದರೆ ಗೀದರೆ ಏನಿಲ್ಲ....ನೀನದನ್ನ ತಗೊಂಡು ಕೂಡ್ಲೆ ಚಾ....ಆಮೇಲೆ ಮಾತಾಡೋಣ. ಈಗ ಪುರಸತ್ತಿಲ್ಲ....ಸರಿ....ಬಂದ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಏನು....? ”

—ರಾಮಿ.

ಸರ್ಕಸ್ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಸ್ ಮಾಡೋದು ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಪಾತಕ್ಕ ! ಆದರೆ ಅವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದ ಮಾವನವರೂ ಸರ್ಕಸ್ ಮಾಡುಕ್ಕೆ ಶರೂ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಏನು ಮಾಡಲಿ ? ಅಂತ ಸಾತಕ್ಕ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಂಡಳಂತೆ.

* * *
ಹಿಂದಿ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಕೇರಳವು ಒಪ್ಪಿದೆಯಂತೆ,
—ಒಪ್ಪದೆ ಏನು ಮಾಡ್ತಾರೆ ? ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಇದ್ದಾಗ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಇಂಡಿಯಾದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಆಯಾಪಾಣಿ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದರು.

ಈಗ ಹಿಂದಿ ಹಿಡಿದು ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನವನ್ನು ಮುಕ್ತಿಗೆ ಹಾಕಬೇಕು,

ಅಜ್ಜಿ ಹಾರೈಕೆ

ನಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ನನಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚುವಾಗ ಏಳು ಎಣ್ಣೆ ಬೊಟ್ಟುಗಳನ್ನೂ ನೆಲಕ್ಕಿಟ್ಟು, “ಆಶ್ವತ್ಥಾವಂ, ಬಲಿ, ವ್ಯಾಸೋ, ಹನುಮಶ್ಚ ವಿಭೀಷಣ, ಕೃಪಂ ಪರಶುರಾಮಶ್ಚ ಸಪ್ತರ್ಷಿ ಚಿರಂಜೀವಿನಃ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಆ ಎಲ್ಲಾ ಬೊಟ್ಟುಗಳನ್ನೂ ಒಂದಾಗುವಂತೆ ಕೈನಲ್ಲಿ ತೀಡಿ, ನನ್ನ ತಲೆಗೆ ಮೊದಲು ಲೇಪಿಸಿ, ನಂತರ ಬಾಕಿ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇದೂ ಲಾಗಾಯಿತ್ತಿನಿಂದ ವಾಡಿಕೆ. ಆದರೆ, ಮೊನ್ನೆ ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಐದೇ ಬೊಟ್ಟು ಇಟ್ಟು ತೀಡಿದಳು. ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿ ಅಜ್ಜಿಯನ್ನೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅಜ್ಜಿ ಬಹಳ ಗಹನವಾದ ಈ ಮುಂದಿನ ವಿಚಾರ ತಿಳಿಸಿದಳು.

“ಅಲ್ಲೋ ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆ ಏಳು ಜನರಂತೆ ಚಿರಂಜೀವಿಯಾಗಿರೂ ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆಗ ಅಪ್ಪ ಹಾಕಿದ ಆಲದ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಈಗ ಆಲದ ಮರ ಇರಲಿ. ಕೊತ್ತಂಬರೀ ಸೊಪ್ಪಿಗೇ ವಕ್ರಿಸಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಐವೇ ಬೊಟ್ಟಿಟ್ಟೆ ಅಂದಳು.

ಅಂದರೆ ಈಗ ಏನು ಐದೇ ದೇವರೇ ? ಇನ್ನಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಯಾರು ಲಾಗ ಹಾಕಿದರೂ ಎಂದು ಬೇಜಾರಿನಿಂದ ಕೇಳಿದೆ.

ಅಜ್ಜಿ ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು. ಈಗ ಬೇರೆ ಶ್ಲೋಕ ಹೇಳುತ್ತೀನಪ್ಪ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಳಲಿ, ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ತಿನ್ನಲಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ—“ಮಿನಿಸ್ವರೋ, ಖಾದಿ ಬೋರ್ಡೋ, ರೇಷನ್ ಅಂಗಡಿ ಓನರೋ, ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಬೋರ್ಡೋ, ಸೂಪರ್ ಬಜಾರೋ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸೇರಿಕೊ” ಅಂದರು.

—M. K. S. ಅಯ್ಯಂಗಾರ್

“ಮೂರು ಅಡಿ ದಪ್ಪದ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ, ಚಾಕುವಿನಿಂದ ಹೇಗಯ್ಯ ಕನ್ನ ಕೊರೆದೆ ?” ಎಂದು ಜೈಲಂ ಅಧಿಕಾರಿ, ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡ ಖೈದಿಯನ್ನೂ ಕೇಳಿದಾಗ, ಅವ ಅಂದನಂತೆ,

“ನಮ್ಮತ್ತೆ ಮಾಡಿಕೊಡ್ತಾ ಇದ್ದ ಪುಳ್ಳಂಗಾಯಿ ಉಂಡೆ ಪುಡಿ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಆಗಿತ್ತು” ಅಂತ.

ಪೂರ್ಣಿಮಾ ಬೆನಿಫಿಟ್ ಸ್ಕೀಂ

ಪರಸ್ಪರ ಸಹಕಾರದ ನವ್ಯ ಯೋಜನೆ

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಲಾಭ!

ಕೆಲವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು!!

ಕೆಂಪೇಗೌಡ ರಸ್ತೆ, ಯುಕೋಬ್ಯಾಂಕ್ ಕಟ್ಟಡದ

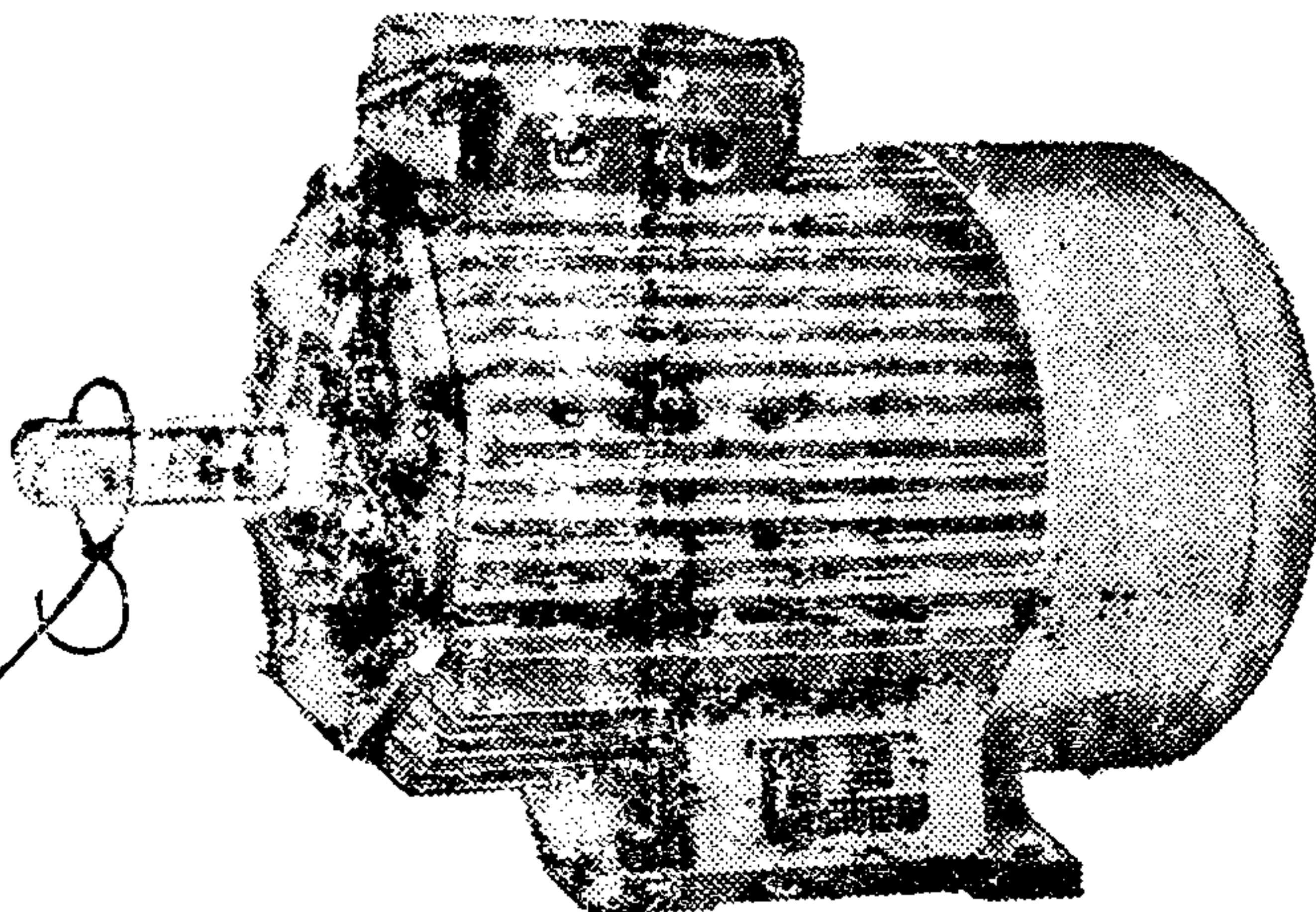
ಮೊದಲ ಅಂತಸ್ತಿನ

ಪೂರ್ಣಿಮಾ ಸಿಲ್ಕ್ ಹೌಸ್

ನವರು

ವಿವರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾರೆ

Kirloskar

Oil immersed Starters manufactured by Kirloskar-Asea Ltd., are available from us for Slip-ring Motors (up to 70 h.p.) and Squirrel Cage Motors (up to 60 h.p.)

ASP/KEC/61

Manufacturers

KIRLOSKAR ELECTRIC CO. LTD.

P. O. BOX NO. 1017 BANGALORE 3 INDIA

Sole Distributors: PARRY & CO. LTD.

P. O. Box No. 12, Madras 1

P. O. Box No. 208, Calcutta 1

P. O. Box No. 506, Bombay 1 BR

P. O. Box No. 172, New Delhi 1

Edited and Published by M. Sivaram

Printed by B. S. Iyengar, Bangalore-2